

UPPSALA
UNIVERSITET

CESAR – CENTRUM FÖR SOCIALT ARBETE

SOCIONOMPROGRAMMET

KANDIDATUPPSATS, 15HP

VÅRTERMINEN 2019

“We have a lot of thought, thought, thought but do, do, do is another thing”

En kvalitativ studie om frivilligorganisationers
arbete för efterlevnaden av barnkonventionen i
Argentina

Daniella Ekarv & Linnéa Persson

Handledare: Stina Fernqvist

2019-05-24

Tack

Vi vill tacka våra intervjupersoner för deras medverkan i vår studie, trots att vi inte kunde tala spanska och de istället fick anstränga sig för att tala engelska. Vi vill särskilt tacka vår tolk som ställde upp och engagerade sig mycket i vår studie. Vi vill även tacka vår handledare Stina Fernqvist för att hon har varit samarbetsvillig och hjälpsam under och efter vårt uppsatsskrivande i Argentina. Tack till våra nära och kära för stöd och uppmuntran under uppsatsens gång.

Titel: "We have a lot of thought, thought, thought but do, do, do is another thing."
En kvalitativ studie om frivilligorganisationers arbete för efterlevnaden av barnkonventionen i Argentina.

Title: "We have a lot of thought, thought, thought but do, do, do is another thing."
A qualitative study of non-governmental organisations' work with implementing the Convention on the Rights of the Child in Argentina.

Authors: Daniella Ekarv and Linnéa Persson

Sammanfattning

Ratificeringen av barnkonventionen i Argentina var en följd av att staten visade ett stort engagemang för att arbeta med att främja mänskliga rättigheter. Detta engagemang berodde till stor del på att Argentina under flera år tidigare hade styrts av en militärdiktatur. Men staten gjorde efter ratificeringen inga större ansträngningar för att tillämpa barnkonventionen i praktiken. Frivilligorganisationer i landet etablerade sig därmed som det organ som tog över det största ansvaret med att arbeta för barns rättigheter när staten inte gjorde det. Tidigare forskning visar att det saknas forskning på hur barnkonventionen tillämpas i praktiken. För att bidra till att fylla denna kunskapslucka har vårt syfte med studien varit att undersöka vilken påverkan frivilligorganisationer i Buenos Aires, Argentina beskriver att de har för efterlevnaden av barnkonventionen, samt hur de arbetar efter den. Genom kvalitativa intervjuer har sex intervjupersoner på olika frivilligorganisationer i Buenos Aires delat med sig av hur de arbetar med barns rättigheter. Den insamlade empirin har sedan analyserats med hjälp av barndomssociologin samt Esping-Andersens teori om välfärdsstatsregimer. Resultatet visar att organisationerna på olika sätt arbetar med barns rättigheter i linje med barnkonventionen, även om inte alla organisationer arbetade medvetet utefter den. Däremot framkommer det att organisationerna själva anser att det är svårt att följa konventionen fullt ut på grund av att de har brist på resurser och för att fattigdomen är så utbredd i landet att de främst behöver tillgodose grundläggande behov som mat och omsorg. Eftersom barn- och familje frågor inte prioriteras inom landets politik får frivilligorganisationer en viktig roll att säkerställa de rättigheter som staten inte tillgodoser.

Nyckelord: *NGO, barnkonventionen, Argentina*

Keywords: *NGO, the Convention on the Rights of the Child, Argentina*

Antal ord: 19 493

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1. INLEDNING.	5
1.1 Syfte och frågeställningar	6
1.2 Begreppsdefinitioner	6
1.2.1 Civilsamhället	6
1.2.2 Barnkonventionen	6
1.2.3 FN:s kommitté för barnets rättigheter	6
1.3 Bakgrund	7
1.3.1 Mänskliga rättigheter	7
1.3.2 Ekonomi	7
1.4 Uppsatsens disposition	8
2. FORSKNINGSÖVERSIKT	9
2.1 Argentinas välfärdssystem	9
2.2 NGO:ers roll för efterlevnaden av barnkonventionen i Argentina	10
2.3 NGO:ers betydelse i att främja mänskliga rättigheter	12
2.4 Barnperspektiv i Argentina	12
2.5 Sammanfattning av forskningsfältet	13
3. TEORETISKA PERSPEKTIV	15
3.1 Barndomssociologi	15
3.2 Esping-Andersens välfärdsstatsregimer	16
3.3 Teoridiskussion	18
4. FORSKNINGSMETOD	19
4.1 Vetenskapsfilosofisk utgångspunkt	19
4.2 Metodval	19
4.3 Urval	20
4.4 Presentation av organisationerna	20
4.5 Genomförande	22
4.6 Analysmetod	23
4.7 Studiens trovärdighet, tillförlitlighet och representativitet	23
4.8 Etiska överväganden	24
4.9 Metodöverväganden	25
5. RESULTAT	27

5.1 Mål och metoder i arbetet med barnen	27
5.2 Synen på barn och barndom	29
5.3 Tillämpningen av barnkonventionen	31
5.4 NGO:ernas roll i att säkerställa barns rättigheter	36
5.5 Avlutande reflektion	38
6. DISKUSSION	39
6.1 Summering av resultatet	39
6.2 Diskussion av relationen mellan tidigare forskning och resultat	40
6.3 Diskussion av relationen mellan teori och resultat	41
6.4 Diskussion av relationen mellan metod och resultat	41
6.5 Implikationer för forskning och praktik	42
7. KÄLLFÖRTECKNING	43
BILAGA 1	46
BILAGA 2	47
BILAGA 3	48

1. INLEDNING.

Barnkonventionen trädde i kraft år 1990 och blev då snabbt världens mest spridda och ratificerade fördrag om mänskliga rättigheter (UNICEF, u.å. a). Stater har både på en internationell och nationell nivå det huvudsakliga ansvaret att säkerställa mänskliga rättigheter. Däremot är det många stater som inte verkställer dessa rättigheter vilket har gjort att frivilligorganisationer (NGO:er)¹ har etablerats som det organ som tagit det största ansvaret att främja och säkerställa mänskliga rättigheter (Goel & Tripathi, 2010 s. 787). NGO:ers engagemang för barns rättigheter synliggjordes genom deras aktiva deltagande i utarbetandet av barnkonventionen samt dess tre frivilliga tilläggsprotokoll (Erdem Türkelli & Vandenhole, 2012 s. 34).

Argentina var tillsammans med ett flertal andra länder snabba med att ratificera barnkonventionen när den trädde i kraft. Ratificeringen av barnkonventionen var en del av en bredare trend att införliva människorättsfördrag i nationell lag (Grugel & Peruzzotti, 2012 s. 193-194). Barnkonventionen blev tillsammans med globala organisationer såsom UNICEF startskottet för barnrättspolitikerna i Argentina och förändrade avsevärt fältet för inhemska förespråkare för barns rättigheter (Grugel & Peruzzotti, 2010 s. 31-32). Detta kan ge intrycket av att efterlevnaden av barnkonventionen skulle vara en stor prioritering för landet. Den argentinska regeringen har dock visat ett lågt engagemang för att tillämpa konventionen i praktiken och tog få egna initiativ till att genomföra någon reform efter ratificeringen. Ett nätverk av flera NGO:er med fokus på barns rättigheter bevakade statens framsteg i att följa barnkonventionen och blev som en "vakthund" över den. De var aktiva förespråkare för barns rättigheter och det var mycket tack vare deras engagemang som en reform till följd av att barnkonventionen överhuvudtaget blev aktuell i Argentina (Grugel & Peruzzotti, 2012 s. 193-194).

När den Argentinska staten inte prioriterar att främja barns rättigheter blir därmed NGO:ers engagemang i landet mycket betydelsefullt. I Argentina är traditioner och sedvänjor starka, vilket gör att barn sällan ses som aktörer med egna rättigheter trots lagändringar som gjorts för att förändra detta. NGO:er har därför en viktig roll att kritisera den tydliga klyfta som finns mellan starka konservativa familjenormer och barnkonventionens principer (Risley, 2012, s. 85). Det blir på så vis intressant att studera NGO:ers roll i att främja barns rättigheter när statliga organisationer inte räcker till. Att värna om barns rättigheter är något som är centralt inom det sociala arbetet vilket gör det till en viktig fråga för oss som framtida socialarbetare.

---

¹ Internationellt förkortas non-governmental organisation, NGO. Det är en beskrivning på alla icke-statliga organisationer som är ideella, frivilliga och organiserade på en lokal, nationell eller internationell nivå för att ta itu med frågor som är för allmänhetens bästa (United Nations, 2019). NGO:er är inte en grammatiskt korrekt förkortning på svenska men används vedertaget som ett etablerat begrepp (Nationalencyklopedin, u.å. a). I vår uppsats kommer vi använda begreppen NGO:er och frivilligorganisationer synonymt.

1.1 Syfte och frågeställningar

Syftet med vår studie är att undersöka vilken påverkan NGO:er i Buenos Aires, Argentina beskriver att de har för efterlevnaden av barnkonventionen, samt hur de arbetar efter den. Vårt syfte kommer besvaras genom följande frågeställningar:

- På vilka sätt tolkas och tillämpas barnkonventionen i arbetet på NGO:erna?
- Vilka svårigheter och möjligheter finns det för NGO:erna med att tillämpa barnkonventionen?
- Vilken funktion får NGO:er i att säkerställa ett socialt skydd för barn?

1.2 Begreppsdefinitioner

1.2.1 Civilsamhället

Civilsamhället är en beteckning på individer som bildar sammanslutningar oberoende av staten. Det handlar om bland annat icke-statliga organisationer, föreningar, folkrörelser och trossamfund. Det civila samhället är en central del av demokratiska samhällen (Nationalencyklopedin, u.å. b).

1.2.2 Barnkonventionen

Enligt barnkonventionen är varje individ under 18 år ett barn, vilket även är den definition av barn vi använder oss av i vår uppsats. FN:s konvention om barnets rättigheter, eller barnkonventionen, innehåller 54 artiklar om bestämmelser för barns rättigheter. Dessa artiklar är till viss del avsiktligt vagt formulerade för att kunna anpassas globalt. Av alla världens länder har 196 stycken ratificerat och skrivit under att de ska följa de regler som står i barnkonventionen (UNICEF, u.å. a). När en stat ratificerar en konvention innebär det att den blir juridiskt bindande till den internationella överenskommelsen. Staten har därmed förpliktat sig att följa barnkonventionen (UNICEF, u.å. b). UNICEF (u.å. a) konstaterar att varje konventionsstat har ett ansvar att se till att barns rättigheter tillgodoses. Inget barn ska därmed behöva vara beroende av frivilliga aktörer för att deras grundläggande behov och rättigheter ska uppfyllas. Principerna i konventionen fastslår att barn är aktörer med egna rättigheter. Tillsammans bildar artiklarna en helhet som ska täcka in alla barns rättigheter. Samtliga är likvärdigt betydelsefulla men fyra av dem går att betrakta som grundläggande. Dessa är;

Artikel 2) alla barn har samma rättigheter och lika värde,

Artikel 3) barnets bästa ska beaktas vid alla beslut som rör barn,

Artikel 6) alla barn har rätt till liv och utveckling, och

Artikel 12) alla barn har rätt att uttrycka sin mening och få den respekterad.

1.2.3 FN:s kommitté för barnets rättigheter

Det expertorgan som ska se till att barnkonventionen efterlevs är FN:s kommitté för barnets rättigheter, eller FN:s barnrättskommitté. Deras uppgift är att kontrollera och övervaka att de stater som har ratificerat barnkonventionen tillämpar dess principer. De stater som har ratificerat

barnkonventionen måste regelbundet lämna in en rapport till kommittén om vad de har gjort för att uppnå barns rättigheter i enlighet med barnkonventionen. Barnrättskommittén granskar, kritiserar och ger förslag på hur staterna bättre kan arbeta för att tillämpa konventionen (UNICEF, u.å. a). Vi kommer att utgå från barnkonventionen som en helhet när vi hänvisar till den i vår uppsats.

1.3 Bakgrund

1.3.1 Mänskliga rättigheter

Under åren 1976-1983 var den Argentinska staten styrd under en militärdiktatur. Efter år av internationell isolering och de kränkningar av mänskliga rättigheter som det innebar, var den nya demokratiska regeringen 1983 mycket angelägen att bygga upp sin internationella ställning. Sedan dess går Argentina att betrakta som ett land med ett fungerande demokratiskt styre. Landets nuvarande utmaningar handlar om att i praktiken tillämpa de konventioner som ratificerats efter militärstyret i syfte att främja befolkningens mänskliga rättigheter. En av orsakerna till att det är en utmaning är att den argentinska befolkningen har ett lågt förtroende för rättsväsendet samt att korruptionen i landet är hög (Regeringskansliet, 2017). Angående säkerställandet av barns rättigheter i lagstiftningen har Argentina gjort framsteg. Mycket tack vare ett förbund av NGO:er som arbetar med barns rättigheter. Förbundet kallades Network Committee de Seguimiento y Aplicación de La Convención Sobre los Derechos del Niño (CSACIDN) och övervakade statens framsteg i överensstämmelse med barnkonvention. De blev även aktiva förespråkare för såväl lagstiftningen som den institutionella reformen (Grugel & Peruzzottis, 2012 s. 193-194). Regeringen antog år 2005 lag 26061 som syftar till att alla barn ska ses som rättighetssubjekt för att garantera ett fullt utövande av de rättigheter som beviljas enligt nationell lag och i linje med det som står i barnkonventionen (Library of congress, 2015).

1.3.2 Ekonomi

Den argentinska befolkningen drabbades hårt av den ekonomiska krisen som inträffade i landet år 2001, och då räknades 60 procent av invånarna ligga under fattigdomsgränsen. År 2003 vände den nedåtgående utvecklingen och flera år i rad ökade landets BNP påtagligt. Allt eftersom ekonomin förbättrades infördes vissa stödåtgärder för utsatta familjer. Den ekonomiska stabiliteten höll dock inte i sig länge och en ny ekonomisk kris drabbade landet 2018. I början av året var inflationen hög och den argentinska peson hade jämfört med dollarn sjunkit med 40 procent. Peson fortsatte falla senare under 2018 och landets regering blev tvungna att införa strama åtgärder trots flera räntehöjningar. Inflationen hade i april 2019 ökat med ytterligare 55 procent från året innan. Denna höga inflation leder i sin tur till en ökad fattigdom i landet. I nuläget beräknas en tredjedel av befolkningen leva i fattigdom (Landguiden, 2019). Det största hindret i att garantera barns rättigheter och grundläggande behov är fattigdomen (Regeringskansliet, 2017). Enligt siffror från UNICEF i en artikel publicerad 4 december 2018 lever hälften av alla barnen i Argentina i fattigdom. Av dessa motsvarar 20 procent barn som lever i svår fattigdom, vilket exempelvis kan handla om barn som aldrig har gått i skolan från 7-17 års ålder, eller de som bor i ett riskfyllt område (UNICEF, 2018).

1.4 Uppsatsens disposition

Uppsatsen inleds i det första kapitlet med en bakgrund som presenterar viktig information för att förstå studiens forskningsproblem som sedan följs av en redogörelse för de begrepp som är centrala i studien. I andra kapitlet redogörs tidigare forskning som berör vårt forskningsområde för att skapa en djupare förståelse. I kapitel tre återges därefter det teoretiska ramverk, bestående av barndomssociologin och Esping-Andersens teori om välfärdsstatsregimer, som vår studie bygger på. Dessa teorier har vidare använts för att analysera vår empiriska information. Kapitel fyra behandlar studiens val av metod. Studiens resultat och analys presenteras i kapitel fem. Avslutningsvis följer i det sjätte kapitlet en diskussion kring studiens resultat i förhållande till de tidigare delarna av uppsatsen.

2. FORSKNINGSOVERSIKT

Till vår forskningsöversikt har vi fokuserat på att hitta tidigare forskning om barnkonventionen och NGO:ers innebörd för barns rättigheter i Argentina och globalt, samt hur barnkonventionens ratificering och dess efterlevnad i praktiken har både påverkats av och påverkat NGO:ers arbete. Vi har även hittat källor om det välfärdssystem som utmärker Argentina för att få en bild av hur det argentinska samhället påverkas av olika faktorer som ekonomi, politik och familjenormer. Detta har vi gjort eftersom vårt syfte är att undersöka vilken påverkan NGO:er har för att barnkonventionen efterlevs i Argentina.

I vår tematisering av tidigare forskning har vi valt temat *Argentinas välfärdssystem* vilket blir betydelsefullt för förståelsen av hur landet fungerar och därigenom också NGO:ers funktion i landet. Civilsamhällets betydelse för hur barnkonventionen efterlevs i praktiken är ett genomgående ämne i ett flertal studier och utifrån detta har vi identifierat *NGO:ers roll för efterlevnaden av barnkonventionen i Argentina* som ett tema. Nästa tema som vi identifierade var *NGO:ers betydelse i att främja mänskliga rättigheter* vilket blir viktigt för att få en bättre bild av NGO:ers roll i att främja barns rättigheter ur en global aspekt. Synen på barn och barndom i Argentina är väsentligt för att förstå vikten av att främja barns rättigheter i landet och därför valde vi att *barnperspektiv i Argentina* skulle vara ett tema.

2.1 Argentinas välfärdssystem

Argentinas allvarliga ekonomiska kris i början av 2000-talet ledde till en utbredd fattigdom där aktivister uttryckte oro över det ökade antalet unga människor som upplevde hunger, dålig hälsa och inte längre gick i skolan. De uppmärksammade dessa problem och betonade barnens speciella sårbarhet i tider med allvarlig kris. Sociala ojämlikheter och statens frånvaro fortsatte att systematiskt äventyra barnens rättigheter (Risley, 2012, s. 82). Enligt Arza (2018) har socialpolitiken under de senaste 20 åren utvecklats i flera latinamerikanska länder, däribland Argentina. De offentliga sociala utgifterna har ökat i Argentina och sociala program har utformats som ska kunna nå ut till grupper som tidigare har varit exkluderade från socialpolitiska fördelar. Det har bland annat utformats tre barncentrerade områden inom socialpolitiken; barnbidrag, sjukvård för mödrar och deras nyfödda barn, samt tidig utbildning och omvårdnad av barn (s. 1217). Att Argentina införde en nationell rättighetslag för barn och ungdomar år 2005 är också något som kan tyckas visa på att staten tar barnens rättigheter på allvar (Viego & Mancivillano, 2014 s. 268). Förespråkare för barns rättigheter menar att barnskyddslagen var ett steg i rätt riktning men samtidigt hävdar de att ett fortsatt politiskt tryck och en mer progressiv reform är nödvändigt för att förbättra barns rättigheter. De trycker på att neoliberalism, kriminalisering av fattigdom och motstridiga institutioner är de största krafterna som skadar barn. För en dramatisk förändring av detta skulle det krävas en djupgående omorganisation av befintliga institutioner (Risley, 2012 s. 72-73). Arza menar också att ojämlikheten fortfarande kvarstår trots statens försök att nå ut till alla barn oavsett socioekonomisk bakgrund. Barn i familjer med lägre socioekonomisk status är mindre benägna att ha tillgång till en tidig utbildning och sjukförsäkring än de familjer som har en högre inkomst. Denna skillnad är problematisk för att barns lika rättigheter ska kunna uppnås (Arza, 2018 s. 1227).

Viego och Manciovillano (2014) argumenterar för att det finns stora begränsningar med den rättighetsbaserade lagstiftningen i Argentina. Ett problem är att de regionala politikerna inte förser kommunerna med de resurser som behövs för att effektivt kunna operationalisera det nya regelverket kring barns rättigheter (s. 282). En konsekvens av att politikerna i Argentina inte prioriterar barns rättigheter är att NGO:er får en viktig roll i att stå upp för dessa rättigheter, vilket även kan påverka befolkningens attityd till NGO:ers roll i samhället. Denna skillnad i attityd mellan olika välfärdsstater återges i en studie av Lyngstad (2015) som jämför Norge med de latinamerikanska välfärdsstaterna Argentina och Chile. Norrmännen framställs som mer skeptiska till att NGO:er ska bistå med välfärdstjänster då de anser att det är statens ansvar, medan argentinarna menar att NGO:er spelar en viktig roll i att belysa sociala problem som samhället annars tystnar ner. Den största skillnaden mellan de olika välfärdsstaterna är dock attityderna mot en familjebaserad välfärd. Intervjupersonerna från Norge menar att det inte är lämpligt att familjen ska ta hand om individens problem medan de från Chile och Argentina är överens om att en individ som kommer från en välbärgad familj inte ska få tillgång till ekonomisk hjälp från staten (s. 249-250). Den välfärdsstat landet anses tillhöra blir därför relevant för att förstå befolkningens inställning till att motta ekonomisk hjälp från staten.

Esping-Andersen (1990) har fått en stor betydelse inom forskningen för sin indelning av länder i tre välfärdsstatsregimer efter hur deras välfärdssystemen är organiserade. Det har dock delvis tillkommit mycket kritik från feministiskt inriktade forskare som pekar på avsaknaden av kvinnors status i välfärdsstatsregimerna. Faur (2011) argumenterar för vikten av den feministiska kritiken för att se till hur problematiken kring omsorgen av barn ser ut. En välfärdsstatsregim kan mer eller mindre upprätthålla en modell där mannen är familjens försörjare, och de baseras på olika genus- och familjeideologier som sällan är könsneutrala. Hur socialpolitiken är utformad i ett land får stor påverkan på hur omsorgsstrategier och aktiviteter är organiserade både på mikro- och makro nivå, och även i vilken utsträckning omsorgen av barn är oberoende av familjen, alltså det Esping-Andersen definierar som "defamiliserad" (s. 967-968). Faur (2011) menar att det argentinska välfärdssystemet uppvisar en komplexitet där roller och ansvar för olika delar i välfärdssystemet överlappar och sammankopplas i omsorgsorganisationen. Frågan om omsorgen av barn är fortfarande marginell i detta mångfaldiga system. Detta leder till att utbudet av omsorgstjänster som erbjuds av olika institutioner påverkar hur omsorgen utformas i olika familjer beroende på geografisk position, yrkesstatus, och socioekonomisk position. Faur (2011) beskriver Argentinas socialpolitik som splittrad då staten visar upp olika sidor vilket får konsekvenser för deras omsorgsorganisation. Vissa statliga bidrag är universella, men det finns även de som enbart är till för de allra mest utsatta. Andra bidrag beror på individens arbetssituation, eller så är de privat organiserade. Argentina är enligt Faur (2011) därför ingen homogen omsorgsregim. Det är de fattigaste människorna som är mest beroende av sin familj för att kunna tillgodose omsorgen av barn, vilket påvisar en låg defamilisering. För de mest privilegierade är istället privatiserade tjänster dominerande (ibid, s. 990-992).

2.2 NGO:ers roll för efterlevnaden av barnkonventionen i Argentina

Ratificeringen av barnkonventionen i Argentina år 1990 har bidragit till en ny medvetenhet kring frågor rörande barn, både till ny lagstiftning och ett förändrat språk angående barn i linje med barnkonventionen. Grugel och Peruzzotti (2012) diskuterar Argentinas långsamma och svåra väg till reformer, vilket återspeglar en kombination av en låg efterlevnad av barnkonventionen och en

stat som inte prioriterar barns rättigheter (s. 197). Det var ursprungligen frivilligorganisationer, det vill säga NGO:er, som satte efterlevnadskraven av barnkonventionen som efterhand accepterades av staten. Utan NGO:ers påtryckningar på staten är det tveksamt om någon reform enligt barnkonventionen alls skulle ha uppnåtts. Författarna pekar således på ratificeringen av barnkonventionen som en grund för förändring vilket i sin tur kan leda till krav på nya rättigheter (ibid, s. 179-182). Trots att den omedelbara effekten av ratificeringen var starkare inom den icke-statliga sektorn blev även statliga aktörer över tid tvungna att agera på de politiska följderna av att ratificera barnkonventionen eftersom de har förpliktat sig att följa konventionen (ibid, s. 185). När en stat accepterat en internationell konvention för mänskliga rättigheter blir den också mer känslig för politiska påtryckningar som kräver dessa rättigheter (Marcinkutė, 2011 s. 66) vilket kan tänkas göra det ännu svårare att inte genomföra reformer enligt den juridiskt bindande överenskommelsen.

För att civilsamhället ska bli mer involverade i utvecklingen och tillämpningen av barnkonventionen kan NGO:er spela en nyckelroll. Staten har en viktig roll i att involvera civilsamhället och NGO:er, men de kan i sin tur även uppmuntra staten att tillämpa barnkonventionen. Att staten och NGO:er kan ha denna viktiga inverkan på varandra för tillämpningen av barnkonventionen är något som framkommer av Grugel och Peruzzotti (2007). De menar att själva konventionen är viktig för NGO:er då stater uppmanas arbeta med icke-statliga aktörer för att barns rättigheter ska efterlevas i praktiken samtidigt som NGO:er får en viktig roll i att representera barnens intresse. Trots att den icke-statliga sektorn aktivt arbetar för att efterleva barnkonventionen finns vissa svårigheter med att tillämpa dess principer i praktiken. Grugel och Peruzzotti menar att det inte räcker med endast icke-statliga aktörer för att den inhemska politiken ska stämma överens med principerna i barnkonventionen, utan att det även behövs ett engagemang på statlig nivå (s. 204). Få stater erbjuder stöd och i vissa fall hindrar de till och med aktivt NGO:ers arbete (Lombardo & Polonko, 2015 s. 142). Svårigheterna med att förändra den inhemska politiken så att den stämmer överens med barnkonventionen kan förklaras med att ett lands rådande kultur och institutioner inte passar in med de internationella normer som barnkonventionen representerar (Grugel & Peruzzotti, 2010, s. 32-34). Det kan då tolkas som att det måste ske en förändring i både kultur och institutioner i Argentina för att barnkonventionen ska kunna göra några betydande förbättringar för barns rättigheter. Poveda et al. (1999) framför också kritiken att barnkonventionen är för vag för att kunna göra skillnad i praktiken. För att den ska få någon effekt behöver man förtydliga vad det innebär på statlig och regional nivå (s.13). Det behövs också forskning på hur länder praktiskt tillämpar barnkonventionen och vad de använder för strategier (Lombardo & Polonko, 2015 s.135). Grugel och Peruzzotti (2007) menar att många som arbetar med barn på NGO:er generellt känner att barnkonventionen inte haft speciellt stor påverkan i praktiken, även om de helt håller med om principerna som står i den. De hävdar att barnkonventionen fungerar bra att använda som argument men att den inte har gjort någon verklig skillnad i förhållandet mellan staten och det civila samhället (s. 212). Klyftan mellan inhemska realiteter och de sociala och ekonomiska rättigheter som ingår i konventionen kritiserar av förespråkare för barns rättigheter. De anser att politikerna har misslyckats med att vända de trender i landet som kan vara skadliga för barn (Risley, 2012 s. 85).

2.3 NGO:ers betydelse i att främja mänskliga rättigheter

Både internationellt och nationellt har stater huvudansvaret för att säkerställa mänskliga rättigheter, men de flesta stater har i motsats till deras åtaganden inte verkställt dessa rättigheter. Som ett resultat av detta har NGO:er etablerat sig som det organ som har tagit det främsta ansvaret för att främja och skydda de mänskliga rättigheterna (Goel & Tripathi, 2010 s. 787). NGO:ers aktiva arbete för mänskliga rättigheter bekräftas bland annat av deras aktiva involvering i utarbetandet av barnkonventionen, liksom dess tre frivilliga protokoll. Barnkonventionen presenteras också ofta som det fördrag som mest uppmuntrar deltagande från NGO:er (Erdem Türkelli & Vandenhoe, 2012 s. 34). I studien framkommer det att 60-70% av NGO:ers rekommendationer tenderar att tas upp i rapporterna från FNs kommitté för barns rättigheter. Även om detta resultat kan verka som en bekräftelse på att NGO:er har haft en stor inverkan på rapporteringsprocessen, så menar författarna att de måste tolkas med en stor försiktighet för att det inte går att veta huruvida och i vilken utsträckning kommittén skulle ha tagit upp dessa frågor ändå (ibid, s. 60).

Det går inte att säga exakt vilken påverkan NGO:er har i FN:s kommitté för barns rättigheter men generellt har NGO:er visat sig spela en huvudroll i att säkerställa mänskliga rättigheter. Globaliseringen har lett till snabba förändringar vilket har stärkt betydelsen av NGO:er som arbetar med mänskliga rättigheter. Staten har i och med globaliseringen fått det svårare att effektivt kunna uppfylla de funktioner de tidigare haft, och därför har NGO:er tagit kontroll över dessa frågor som staten inte klarar av att tillgodose (Marcinkutė, 2011 s. 54). NGO:er informerar även både nationellt och internationellt när staten inte uppfyller sina skyldigheter att främja mänskliga rättigheter (ibid, s. 65). Vilken inverkan NGO:er kan ha i ett land beror dock på flera faktorer. Viktiga faktorer är exempelvis landets nivå av ekonomisk och social utveckling, politiska regim, traditioner, kultur, och regeringens attityd till NGO:er som arbetar för mänskliga rättigheter. Vilken påverkan de har beror även på deras storlek, typ, makt, samt aktivitet. Synen på NGO:er varierar också väldigt mycket. I demokratiska västerländska länder där respekt för mänskliga rättigheter dominerar brukar NGO:er som kämpar för mänskliga rättigheter ses som försvarare av dessa. I icke-västerländska länder, eller det globala syd, ofta med auktoritära regimer, som kännetecknas av låg socioekonomisk utveckling, svagt civillsamhälle och ibland avsaknad av demokrati kan istället NGO:er ses som ett hot mot regimens auktoritet (ibid, s. 72-73). I Argentina får NGO:er en stor betydelse i att främja mänskliga rättigheter då civillsamhället, enligt det som har framkommit i tidigare forskning, har visats vara starkt vilket gör att NGO:er också ses som försvarare av rättigheter.

2.4 Barnperspektiv i Argentina

Argentina var ett av de länder som var snabbast med att ratificera barnkonventionen. Detta berodde till stor del på att Argentinas befolkning i flera år tidigare hade varit förtryckta av ett militärt styre som kränkt medborgarnas grundläggande rättigheter. Ratificeringen av barnkonventionen innebar ett stort skifte mot politisk demokrati. Det signalerade att staten var villiga att engagera sig internationellt för att ha ett samhälle som förespråkade barns rättigheter (Grugel & Peruzzotti, 2012, s. 194). Det kan diskuteras om ratificeringen var en symbolisk handling snarare än att staten hade en genuin vilja att genomföra reformen. Enligt Grugel och Peruzzotti var barns rättigheter ett relativt nytt koncept för en stor del av den icke-statliga sektorn i Argentina innan ratificeringen av barnkonventionen. Med tanke på Argentinas tradition

av att stärka mänskliga rättigheter är detta enligt författarna något överraskande, men kan förklaras av de starka konservativa familjenormer som råder i Argentina. Konsekvensen av dessa normer var att fram till år 1990 fanns det väldigt få grupper som förespråkade barns rättigheter. I studien görs en jämförelse med Ecuador och Chile där Argentina i större utsträckning ansågs ha "something of a civil society vacuum around the rights of children and young people" (Grugel & Peruzzotti, 2012 s. 195). Till och med NGO:er som arbetade med barn tenderade att vara misstänksamma mot diskurser om barns rättigheter. Ratificering av barnkonventionen innebar därmed svårigheter för NGO:er i och med att den inte bara utmanade deras egna metoder, utan att det också innebar en alternativ modell för hur samhället och staten skulle agera mot barn. Detta ledde till slut till en förändring inom NGO:er som gjorde att de till en viss del bröt sitt beroende till staten (ibid, s.194-195).

Efter ratificeringen av barnkonventionen har utvecklingen av efterföljande lagar och socialpolitik angående barns rättigheter varit långsam och diskursen om barn i landet är fortfarande tvetydig och ambivalent. En anledning till detta är att före ratificeringen sågs barn i större utsträckning som outvecklade personer som var helt beroende av sina närmaste vuxna. Tillkomsten av barnkonventionen visade en alternativ syn på barn, oavsett deras kulturella och socioekonomiska bakgrund (Maclure 2014, s. 235-236). Lombardo och Polonko (2015) beskriver hur barnkonventionen går bortom det traditionella paradigmet då barn inte ska ses som objekt utan som rättighetssubjekt. Författarna argumenterar också för hur barnkonventionen innefattar rättighetsbaserade principer som utmanar förtryckande och ojämlika strukturella relationer mellan barn och vuxna i allt från familjer till skolor och institutioner. Barnkonventionen utmanar alltså alla antaganden som tas för givet om relationer mellan vuxna och barn (s.134). Men trots ratificeringen av barnkonventionen har de senaste 20 åren visat att den väl förankrade kulturella synen på barndomen inte fullständigt har ersatts trots lagar och en officiellt förändrad diskurs om barns rättigheter (Maclure 2014, s. 235-236). Med tanke på att även barnkonventionens principer är tvetydiga i hur barn ses som omsorgsobjekt respektive rättighetsbärare så blir det i praktiken svårt att tolka hur barnkonventionen ska tillämpas.

2.5 Sammanfattning av forskningsfältet

I vår tematisering av artiklarna kan vi se att ratificeringen av barnkonventionen har haft en avgörande roll i förändringen för barns rättigheter. Vissa menar dock att barnkonventionen är för vagt formulerad och att den behöver specificeras på regional och statlig nivå. Detta kan ifrågasättas då barnkonventionen avsiktligt är vagt formulerad för att öka chanserna att kunna tillämpas globalt. Däremot kan problemet istället anses ligga i att det saknas denna specificering på lägre nivåer. Den icke-statliga sektorn, och framförallt NGO:er, har varit ledande i barnrättighetsfrågor och haft en betydande roll i att barnkonventionen och efterlevnaden av den togs på allvar. Tidigare forskning visar att det än idag krävs en förändring av landets kultur och institutioner för att barns rättigheter ska kunna förbättras. Men det framkommer även att Argentina har allvarliga socioekonomiska skillnader och en instabil ekonomi, vilket försvårar för en förändring. Det går att diskutera vad som måste förändras först; kulturen eller ekonomin, eller om dessa går hand i hand. Hur barnkonventionen tillämpas i praktiken i Argentina är något som det saknas forskning på och därför kan vår studie bidra med att fylla denna kunskapslucka då vi ska studera hur NGO:er arbetar för att efterleva den. Barnkonventionen öppnade upp för en ny diskurs om barns rättigheter i Argentina, liksom i många andra länder. Konservativa

familjenormer var en anledning till att barns rättigheter tidigare var osynliga för både den statliga och icke-statliga sektorn. Detta gjorde det svårt för NGO:er då barnkonventionen krävde att de förändrade hela deras sätt att arbeta med barn. Barnkonventionen öppnade upp för diskursen om att barn ska ses som rättighetssubjekt istället för objekt. Än har dock inte den argentinska staten helt lyckats förändra diskursen om barn i praktiken. I och med att barnkonventionen är ratificerad stärks barnrättsaktivisters roll och möjlighet att påverka i landet. Det blir därför intressant för oss att se hur NGO:erna arbetar med barns rättigheter.

3. TEORETISKA PERSPEKTIV

I detta kapitel presenteras de teorier som vår studie utgår från. I vår analys använder vi oss av barndomssociologin för att analysera på vilka sätt verksamma på NGO:er i Buenos Aires tolkar och tillämpar barnkonventionen, och huruvida barn ses som rättighetssubjekt. För att analysera behovet av NGO:er i samhället och för att få en förståelse för hur Argentina som välfärdsstat är uppbyggd använder vi oss av Esping-Andersens välfärdsstatsregimer.

3.1 Barndomssociologi

Barndomssociologin utgår från ett socialkonstruktionistiskt perspektiv, vilket betyder att barndomen inte endast kan betraktas som ett biologiskt fenomen då de biologiska egenskaperna får olika betydelse beroende på den sociala och kulturella kontext barnet befinner sig i. Barn kan inte heller betraktas generellt som ett neutrum då barnets kön, etnicitet och klasstillhörighet också ges en mening med tillhörande regler i ett samhälle (Halldén, 2007 s. 26-27). En grundläggande del inom barndomssociologin som diskuteras av bland annat Qvortrup (1990, 1994 se Halldén, 2007 s. 31-32) är att barn betraktas som "beings" snarare än som "becomings". Barndomen ska inte endast ses som en transportsträcka mot vuxenlivet utan som att barn i sig själva är intressanta och har en egen rätt och vilja. I vår data är distinktionen av "beings" och "becomings" viktig för analysen av hur de tolkar och tillämpar barnkonventionen. Vidare ska barn ses som sociala från början och delaktiga i sitt eget skapande av sitt sociala liv. Att se barn som "beings" handlar också om att utgå från ett barnperspektiv och belysa vikten av att barn ska få komma till tals (James & Prout 1990; Christensen & James 2000, se Halldén, 2007 s. 32). Många av företrädarna för barndomssociologin menar att det finns ett beroende mellan vuxna och barn som är ömsesidigt. Lee (2001, se Halldén, 2007) påstår att bilden av den vuxne som fulländad är förgången. Vuxenlivet ses inte längre som en ordnad stabil och rationell tid vilket får konsekvenser för synen på barndomen. Om vuxen inte längre automatiskt innehar positionen som "being" så kan inte heller barn vara "becomings" då det inte längre blir någon skillnad däremellan. I diskussionerna kring detta betonas för det mesta likheterna mellan vuxna och barn - att båda är föränderliga och flexibla, det är dock samtidigt viktigt att värna om barnets egna behov då dessa inte kan likställas med vuxnas. I den barndomssociologiska forskning som råder nu talas det återigen om ålder och vikten av nära relationer för barnets utveckling. Förmågor som empati och att kunna se människors olikheter är något som utvecklas i samspelet med andra. Därmed blir denna utveckling i relationer nödvändig att studera (Halldén, 2007 s. 32-36).

Introducerandet av barndomssociologin innebar ett nytt sätt att betrakta barn och därmed ett nytt paradigm. En av föregångarna till detta nya paradigm var Charlotte Hardman som år 1973 gjorde en jämförelse mellan kvinnor och barn där hon argumenterade att båda grupper var nedtystade. Historiskt sett har sociologisk forskning av barn utmärkts av att barnen inte haft någon röst. Det är detta som det nya paradigmet ville ge barnen, de skulle inte längre studeras som enbart mottagare av vuxnas direktiv (James & Prout, 1990, s. 6). Synen på barn som individer under utveckling kommer från psykologin och är baserat på idén om naturlig tillväxt. Det är en modell som kan vara väldigt begränsad och kan beskrivas som att rationalitet är en universell markör för vuxna, och barndomen representerar perioden av lärande för utveckling. Det är alltså en evolutionär modell där barnets utveckling representerar en väg från att vara

okomplicerad till komplicerad, från irrationell till rationell. Synen på barns utveckling som dominerat i väst har sammankopplat biologi med social utveckling (James & Prout, 1990 s. 8-9).

Barndom är ett begrepp som kan anses beskriva en del av en persons liv som lämnas när man växer upp och blir vuxen. Qvortrup (1994, se James & James, 2004) beskriver hur barndomen är en universell del av livsloppet och att samhället definierar och särskiljer vuxna från barn genom lagar och regler. Även om barndom i sig är både konstant och universell så argumenterar Qvortrup för att dess karaktär kommer att förändras med de ändringar som görs i lagar, förändringar som sker i politiken, i diskursen och i den sociala praktiken (ibid, s. 20). Den mångfald som finns av barndom både inom samma kultur och mellan olika kulturer är något vi idag kommer i kontakt med regelbundet genom media, tack vare globaliseringen. Bilder och filmer på barnsoldater, barnarbete av olika slag och barn som lider av svält har stärkt åsikterna kring hur en riktig barndom bör se ut (Ennew, 1986, se James & James, 2004 s. 29). De internationella lagar som fokuserar på barn reflekterar utvecklingen av konceptet barndom som har pågått sedan början av 1900-talet. Van Bueren (1993, se James & James, 2004) poängterar vikten av flera icke bindande deklarationer som senare blivit bindande överenskommelser, och att detta bidragit till en utveckling av en mer sammanhållen syn på barnfrågor (s.78) Det uppkom flera globala deklarationer för barns rättigheter under 1900-talet men det var barnkonventionen som fick störst inverkan på den internationella diskursen om barn och barndom. Inom fyra år hade redan 177 länder ratificerat konventionen och idag är det 196 länder, vilket ytterligare befäster dess vikt att främja barns rättigheter internationellt (James & James, 2004 s. 81).

Archard (2006) diskuterar ur ett rättsperspektiv förståelsen av barndom i förhållande till barnkonventionen. Han lyfter fram hur barnkonventionen har öppnat upp för en bredare debatt av synen på barns rättigheter. Debattörer är eniga om att artiklarna i konventionen kan särskiljas i kategorier om beskyddande eller deltagande. Den förstnämnda ser barn som utsatta och passiva medan den sistnämnda ser barn som aktörer som kan fatta sina egna beslut. Denna distinktion exemplifieras tydligt enligt Archard i barnkonventionens artikel 3 som säger att barnets bästa alltid ska komma i första rummet och i artikel 12 som handlar om att barnet har rätt att uttrycka sin mening i alla frågor som berör det. Artikel 3 är beskyddande då den i sin mening är paternalistisk och artikel 12 visar att barn har rättigheten att styra över sitt eget liv. Vidare diskuterar Archard om vem som har ansvar över att se till att barnet får sina rättigheter tillgodosedda. Att ha barn och uppfostra dem ses ofta som en grundläggande rätt som staten borde skydda enligt den traditionella modellen. Det anses att staten borde skydda denna rättighet genom att inte lägga sig i hur föräldrarna tar hand om barnet. Endast när föräldrarna misslyckas med att förse sina barn grundläggande omsorg är det motiverat för staten att ingripa (s. 7-9).

3.2 Esping-Andersens välfärdsstatsregimer

Esping-Andersen (1990) studerade välfärdsstater genom att undersöka deras institutionella struktur. Han tittade på hur system var organiserade, vad för rättigheter och skyldigheter som medborgarna hade, utformningen av inkomstersättningssystem, och fördelningen av sociala utgifter i relation till universella och selektiva insatser. Med begreppet välfärdsstatsregim menas en större analytisk enhet än välfärdsstaten eftersom begreppet syftar till att beskriva element och faktorer som förenar flera välfärdsstater. De tre välfärdsstatsregimerna som Esping-Andersen

delade in länder i utifrån marknad, stat och familj var den *liberala*, den *socialdemokratiska* och den *konservativa* (Esping-Andersen, 1990).

Den socialdemokratiska välfärdsstatsregimen kännetecknas av principer om universalism och sociala rättigheter som de socialpolitiska reformerna utgår från. Omfattande statliga insatser präglar den socialdemokratiska regimen, och det finns ett grundläggande skyddsnet som kombineras med andra ersättningar som till stor del bestäms utifrån tidigare arbetsinkomst (Esping-Andersen, 1990, s. 50-51). Den liberala välfärdsstatsregimen utmärks istället genom begränsade universella ersättningar där de flesta offentliga transfereringar sker genom behovsprövade bidrag. Det är på marknaden som människor ska få sina välfärdsproblem tillgodosedda och skaffa sig olika försäkringar vilket främst sker genom privata lösningar (ibid, s. 48-49).

Vi anser att Argentina främst kan liknas vid Esping-Andersens konservativa välfärdsstatsregim och har därför valt att huvudsakligen beskriva denna. Den konservativa välfärdsstatsregimen kännetecknas av att det i första hand är den närmaste omgivningen, familj och vänner, som ska säkerställa individens behov. Det är alltså främst familjen som ska stå för vård och annan service och omsorg, men i de fall då familjen inte kan tillgodose individens behov kan det bli aktuellt med statlig inblandning. Det socialpolitiska systemets utformningen kan till stor del förklaras med det starka inflytandet från den katolska kyrkan, och även från starka kristdemokratiska partier. Den konservativa välfärdsstatsregimen har många korporativa lösningar vilket innebär att försäkringar utgår ifrån vilken yrkesgrupp man tillhör. Eftersom försäkringar kommer med det arbete en individ har så blir kvinnor ofta exkluderade från detta eftersom de oftast är hemmafruar. Något annat som är centralt för denna regim är kvinnors låga deltagande på marknaden vilket är en konsekvens av en stark tradition av att mannen försörjer familjen medan kvinnan tar hand om barn och hushåll (ibid, s. 50).

Esping-Andersens välfärdsstatsregimer har dock även fått motta mycket kritik från andra forskare. Det har framförts kritik mot huruvida det går att dela in länder efter enbart tre regimer. Aspalter (2011, se Lyngstad, 2015) har utöver Esping-Andersens tre välfärdsregimer identifierat en idealtypisk latinamerikansk välfärdsregim som kännetecknas av en hög grad av stratifikation och få behovsprövade bidrag (s. 249). Eftersom Esping-Andersen utgick från olika länders socialförsäkringssystem så har flera forskare även testat att dela in länder efter andra faktorer som socialbidrag eller barn- och äldreomsorg. Slutsatsen av denna forskning var att hans modeller var robusta men att de till viss del var missvisande rörande dessa socialpolitiska system (Johansson, 2008 s. 155-156).

Feministiskt inriktade forskare har även öppnat upp en stor diskussion kring avsaknaden av kvinnors status i respektive välfärdsregim då hans huvudfokus i synen på välfärdsstaten är vilken status individer har på den reguljära arbetsmarknaden. Till svar på den feministiska forskningen har Esping-Andersen erkänt att han inte fokuserat tillräckligt på hushåll och utbildningsresurser. Han menar också att mycket har förändrats sedan han gjorde sin analys, bland annat inom familjebildning och kvinnors position på arbetsmarknaden. För att utveckla sina tidigare analyser myntade Esping-Andersen begreppen "familisering" och "defamilisering". Med dessa begrepp vill han beskriva i vilken utsträckning en välfärdsstat stödjer kvinnor i omsorgs- och servicearbete och hur kvinnor får stöd i att kombinera karriär och familj. Ju högre grad av

defamilisering en välfärdsstat har desto lägre är graden av beroende till familjen (Johansson, 2008 s. 157-160). Detta är relevant att beakta i vår studie då det får en stor betydelse för barnen. Som vi beskrivit i tidigare forskning menar Faur (2011) att graden av defamilisering skiljer sig mellan olika samhällsklasser i Argentina, där de fattigaste fortfarande är väldigt beroende av sin familj för att tillgodose omsorgen av barn (s. 990-992).

3.3 Teoridiskussion

Barndomssociologin framför en syn på barn som rättighetssubjekt vilket går i linje med barnkonventionens rättighetsperspektiv. Barnkonventionen har öppnat upp debatten för denna syn på barns rättigheter. Ett barndomssociologiskt perspektiv har, vad vi har hittat, ännu inte använts för att analysera vårt forskningsproblem. Vi anser att det är en relevant teori för att kunna analysera NGO:ernas syn på barn. Vi har liknat Argentina med Esping-Andersens konservativa välfärdsstatsregim då Argentina bland annat kännetecknas av starka familjenormer, vilket medför att synen på barn kan bli svår att förändra. Huruvida barn ses som aktörer med egna rättigheter i enlighet med barnkonventionens principer, påverkas av den välfärdsstat som barnet befinner sig i och därför blir en koppling mellan teorin om välfärdsstatsregimer och barndomssociologin relevant. Denna koppling kan dock bli problematisk då synen på barn inte endast kan förklaras utifrån välfärdsstaten då det är möjligt att det kan finnas lika stora skillnader inom en välfärdsstatsregim som mellan olika välfärdsstatsregimer.

4. FORSKNINGSMETOD

I detta kapitel presenteras hur studien har genomförts vilket syftar till att skapa transparens. Metodkapitlet inleds med en beskrivning av den vetenskapsfilosofiska utgångspunkt som vår studie tar avstamp i. Vidare beskrivs vårt metodval, urval samt en beskrivning av hur vi har genomfört intervjuerna. Därefter följer en genomgång av studiens analysmetod och dess kvalitetskriterier. Kapitlet avslutas med en redogörelse över etiska överväganden samt en metoddiskussion.

4.1 Vetenskapsfilosofisk utgångspunkt

Socialkonstruktivismen är den vetenskapsfilosofiska grund som vår studie vilar på. Vi har i vår studie en socialkonstruktivistisk syn på barn och barndomen samt välfärdsstater.

Socialkonstruktivismen grundar sig i att det är i det sociala samspelet med andra som vi konstruerar det vi uppfattar som verkligt. Vi skapar vår sociala verklighet med tillhörande regler, normer, maktförhållanden och värderingar vilka är mer eller mindre allmänt vedertagna av alla som omfattas av denna verklighet. Vår sociala och allmänna kunskap är något som konstrueras i mötet med andra vilket innebär att kunskap inte heller kan anses vara något som är självklart och oföränderligt (Berger & Luckmann, 1998 s. 41-60). Interna kunskaper skapas i sin tur inom olika samhällsinstitutioner och samhällsgrupper. De socialt skapade institutionerna kan handla om olika sociala konstruktioner som exempelvis organisationer, familjer, sociala regelverk och så vidare. (ibid, s. 77-78). För vår studie är det relevant att ha socialkonstruktivismen som vetenskapsfilosofisk grund då förståelsen av barn och barndom också är något vi konstruerar. Barnkonventionen och barndomssociologin försöker sprida en viss typ av syn på barn och barndom, nämligen att barn är lika mycket värda som vuxna och ska ses som personer med rättigheter. Likväl kan även välfärdstatsregimerna ses som socialt konstruerade modeller med tillhörande normer och värderingar. Med ett socialkonstruktivistiskt perspektiv är alltså denna syn på barn och välfärdsstater något som varken är självklart eller oföränderligt, vilket är användbart i vår analys.

4.2 Metodval

För att skapa en förståelse för hur verksamma på olika NGO:er i Buenos Aires-provinsen beskriver och arbetar efter principerna i barnkonventionen har vi valt en kvalitativ ansats. En kvalitativ studie är lämplig att använda då vi i våra frågeställningar försöker förstå och hitta mönster i de olika organisationernas funktion för efterlevnaden av barnkonventionen. Genom att vi genomfört kvalitativa intervjuer har vi därmed fått fram den data vi behöver för vår analys av det empiriska materialet. Bearbetningen av den information vi fått från intervjupersonerna har vi analyserat kvalitativt genom att försöka tolka deras mening och deras sätt att resonera (Trost, 2010 s. 25-32). Vi valde att genomföra semistrukturerade intervjuer vilket innebär att vi har utgått från samma intervjuguide vid alla intervjuer och ställt frågor som gett utrymme för följdfrågor. Denna form av intervju valde vi för att kunna vara flexibla och ha möjligheten att kunna lägga till frågor under intervjun (Repstad 2007, s. 86). I vår kvalitativa ansats har vi varit abduktiva, det vill säga, vi har haft en viss förförståelse och teori med oss inför intervjuerna men även varit öppna

inför vad vi fått fram för information och utefter det gjort generaliseringar. Vi har på så vis kombinerat både den induktiva och den deduktiva ansatsen (Trost, 2010 s. 37).

4.3 Urval

Vårt urval av sex organisationer gjorde vi baserat på att de skulle ha en inriktning på barn och unga i deras hjälparbete och att de skulle vara icke-statliga. De skulle även befinna sig i provinsen Buenos Aires vilket är ett område med en befolkning på cirka 15 miljoner invånare och även innefattar huvudstaden (Nationalencyklopedin, u.å. c). Att organisationerna skulle vara inriktade på barn och vara icke-statliga var eftersom vårt syfte är att undersöka NGO:ers påverkan för efterlevnaden av barnkonventionen. Varför vi valde att begränsa organisationerna till provinsen Buenos Aires var på grund av både praktiska och ekonomiska skäl. Det hade krävts mer tid och pengar för att kunna intervjua organisationer i andra delar av landet. Vi har hittat NGO:er som på olika sätt arbetar för att främja barns och ungas rättigheter i socioekonomiskt utsatta områden i Buenos Aires. Vi valde att inte kontakta organisationer som var inriktade på en särskild grupp barn som exempelvis cancersjuka eller barn med funktionshinder. Istället kontaktade vi organisationer som liknade varandra då de främst arbetade i socioekonomiskt utsatta områden med ett övergripande arbete för barns rättigheter. Detta gjorde vi för att vi ville ha ett brett fokus och på så vis få en grundläggande bild av arbetet med barn. Organisationerna hittade vi genom att söka på just NGO och barns rättigheter både på engelska och på spanska. När vi hittade organisationer som stämde överens med våra önskemål kontaktade vi dem via mail och frågade om intervjun kunde genomföras på engelska. Detta gjorde vi då ingen av oss kan spanska tillräckligt bra för att kunna förstå intervjupersonerna. Vi hittade alla våra intervjupersoner på detta sätt förutom organisation 5 som vi fick tag på genom en annan intervjuperson då dessa två kände varandra. Intervjupersonen som tipsade oss om en annan organisation kunde även agera tolk under intervjun. För att underlätta läsningen har vi i analysen valt att ändra citaten till jag-form som att det är intervjupersonens direkta uttalanden. För de andra intervjuerna ansåg vi inte att tolk var ett bra alternativ då tiderna för intervjuerna ändrades snabbt och bokades med kort varsel, och det hade inneburit att det funnits ytterligare en person att förhålla sig till. Vi har valt ut sex olika NGO:er för att säkerställa att det resultat vi fått fram inte exempelvis kan bero på ett dåligt arbetsklimat, men också för att vårt syfte går ut på att undersöka flera olika organisationers påverkan och att det då inte hade räckt att intervjua flera personer som arbetar på samma NGO (Ahrne & Svensson, 2015 s. 22).

Nedan följer en beskrivning av de sex organisationer som vi har intervjuat. Samtliga namn på intervjupersoner och organisationer är anonymiserade med siffror från 1-6 i syfte att skydda deras identitet. Beskrivningen innehåller en kort redogörelse för organisationernas inriktningar, program, målgrupper, finansiering samt vilket område de ligger i.

4.4 Presentation av organisationerna

Organisation 1

Består av två dagcenter; det ena för barn mellan 45 dagar upp till 4 år gamla och det andra för barn och ungdomar mellan 5 och 18 år. Tar emot barn från familjer som kommer från våra socioekonomiska förhållanden och som i vissa fall även är utsatta för våld i hemmet.

Organisationen tillgodoser barnens grundläggande behov såsom mat, kläder, hygien, hälsa och

stöd i föräldraskapet. Deras syfte är att skapa ett utrymme för barnen där de kan få mycket kärlek och ge dem verktyg för att hantera den svåra situation de lever i. Finns tillgång till psykolog, psykiater och läkare vid behov. Tillhandahåller workshops och aktiviteter av olika slag. Organisationen ligger i en stad med cirka 300 000 invånare i Buenos Aires provinsen. De är finansierade främst av staten men får även privata donationer.

Organisation 2

Organisationen tar emot barn från 7-18 år som växer upp i områden med psykosocial risk. De strävar efter att främja resiliens hos barn genom att stimulera deras kreativitet i olika konstnärliga workshops tillsammans med ett psykologiskt stöd av professionella terapeuter och psykologer. Tillhandahåller i vissa fall materiella saker relaterade till skolan som exempelvis skolväskor eller pennor. Barnen får även mellanmål på eftermiddagen. De har öppet från 16:30 till 19:00 varje eftermiddag och varje dag pågår tre eller fyra olika workshops parallellt. Organisationen som helhet är finansierad privat men vissa workshops får statligt stöd. Ligger i ett socioekonomiskt utsatt område i staden Buenos Aires.

Organisation 3

Utgår från barnkonventionens artikel 31 om barns rätt till lek och fritid. Syftar till att främja rättigheterna för barn och ungdomar med begränsade resurser. De arbetar för barns rätt att vara barn och till en lycklig barndom bortom de många gånger svåra socioekonomiska förhållandena. Erbjuder aktiviteter av olika slag, både inom sport och kultur, för barn i alla åldrar upp till 18 år. Varje projekt får finansiering av olika slag, vilket kan bestå av såväl statliga, privata som internationella bidrag. Har aktiviteter lokaliserade på flera olika ställen i staden Buenos Aires, huvudkontoret ligger centralt.

Organisation 4

Organisationen består av två barnhem för barn upp till 18 år. Barnen och ungdomarna som bor på hemmen kommer dit på direktiv från staten. Det statliga ingripandet kan bero på att barnen har blivit utsatta för våld, vanvård, missbrukande föräldrar etcetera. Organisationen arbetar för att förbättra livsvillkoren för barnen genom att främja deras utveckling och har 12 olika program för att uppnå detta. De har ett professionellt team bestående av läkare, socialarbetare, psykologer samt lärare. Åtgärderna syftar till att främja utträdet och återinförandet av barn vare sig det är att föra tillbaka dem till ursprungsfamiljen, adoption eller någon annan form av familjeorganisation. Får en liten summa från staten för att kunna finansiera organisationen och befinner sig i staden Buenos Aires.

Organisation 5

Fokuserar på tidig barndom för barn från 45 dagar till 9 år gamla. Organisationen har ett hem för familjer, tre dagcenter och ett center där barnen får hjälp med läxor. Erbjuder aktiviteter i förebyggande syfte för barn och deras familjer för att främja utvecklingen av kognitiva, kommunikativa och sociala färdigheter och förmågor hos barn. Har tillgång till socialarbetare, lärare, psykologer och vårdpersonal. Får finansiering av staten, olika privata företag samt donationer. Organisationens center ligger i olika stadsdelar i staden Buenos Aires.

Organisation 6

Målgruppen är barn och ungdomar från 6-18 år. Syftet med organisationen är att främja social integration och integration genom utbildningsprogram för ekonomiskt utsatta ungdomar. Organisationen erbjuder flera olika program som främjar kreativitet och uttryck. Programmet i Buenos Aires tillhandahåller bland annat ekonomiskt stöd, utbildning i studiemetodik, stödklasser i huvudämnen samt olika workshops. Workshopen håller på i 2 timmar, 1 gång i veckan utanför skoltid. Organisationen finns på flera ställen runt om i Argentina men den vi besökte i Buenos Aires provinsen befinner sig i ett område med låginkomstfamiljer. Finansieras främst privat men har några få donationer och samarbetar även med banker.

4.5 Genomförande

Intervjuerna har vi valt att utföra på organisationerna så att vi kunde vara i deras miljö och även få möjligheten att se organisationen. Det finns både fördelar och nackdelar med att vara på intervjupersonens arbetsplats då det kan finnas störningsmoment och liknande men det är svårt att hitta en plats som helt utesluter detta. Vi tänkte även att det kunde kännas tryggt för intervjupersonen att befinna sig på "hemmaplan" och att det var bättre att vi kom till dem då organisationerna många gånger befann sig en bra bit ifrån centrala Buenos Aires och de behövde på så vis inte resa för vår skull (Trost, 2010, s.65). Vi gjorde en intervjuguide med frågor och några följdfrågor som var upplagda för att kunna besvara vårt syfte (se bilaga 1). Vi var båda två med vid alla intervjutillfällen. För oss var det en fördel att vara två som intervjuade eftersom vi under intervjuerna var samspelade och kunde komplettera varandra i förståelsen, särskilt när det fanns språkmässiga svårigheter. Ur intervjupersonens synvinkel finns det dock en risk med att vara två intervjuare då den intervjuade kan känna sig underlägsen i förhållande till oss. Men Trost (2010) menar att det kan vara lämpligt med två intervjuare när personer intervjuas som representanter för en organisation (s. 66-67).

Vi började med några allmänna frågor om organisationen och intervjupersonens arbetsuppgifter för att få en liten bakgrund, och gick sedan in på frågor relaterade till synen på barnkonventionen, hur deras arbete styrs och vad arbetet består av. Intervjufrågorna hade vi med oss på ett utskrivet papper. Vi var även beredda på att ställa spontana följdfrågor på utsagor från intervjupersonen, vilket vi även gjorde för att intervjupersonerna skulle uppmuntras till att fördjupa sina svar (Repstad 2007, s. 86). Om det var en fråga från intervjuguiden som intervjupersonen redan besvarat valde vi att hoppa över att ställa den frågan. Vi valde att spela in intervjun på båda våra mobiltelefoner för att säkra upp att intervjun blev inspelad och att det skulle finnas två alternativ om någon skulle visa sig ha dålig kvalitet eller av någon anledning inte spelade in. Innan vi startade intervjun frågade vi om det var okej att vi spelade in intervjun på våra mobiltelefoner och berättade att vi inte skulle behålla intervjun någon längre period på telefonen utan att vi skulle föra över dem till våra datorer (Trost, 2010, s. 74-75). Detta godkändes muntligt av intervjupersonerna. Intervjupersonerna fick även skriva på samtyckesblanketten innan vi började intervjun (se bilaga 2). I vårt mail till organisationerna när vi frågade om att få göra en intervju med dem informerade vi även då om att de när som helst kunde avbryta sitt deltagande i studien och att deras deltagande är frivilligt. I mailet informerade vi även om vår studies syfte, att intervjuinformationen skulle hanteras så att endast vi själva och vår handledare skulle ha tillgång till det under arbetets gång, samt att intervjuinformationen skulle transkriberas och anonymiseras (Trost, 2010 s. 61).

4.6 Analysmetod

Efter intervjuerna hade genomförts transkriberades samtliga intervjuer. Vi skrev ner allt som sades under intervjun ordagrant enligt det som Braun och Clarke (2006) kallar för en ortografisk transkriberingsmetod. Utfyllnadsord såsom "hummande" togs bort för att det inte skapar någon funktion för analysen eller för uppsatsens syfte. Vi satte ut punkter och komman efter hur intervjupersonerna betonade orden för att transkriberingen ska framstå så sanningsenlig som möjligt (s. 88).

Vi har använt oss av en tematisk analys och har därför kodat och tematiserat informationen från våra intervjuer. Tematisk analys är en metod för att identifiera, analysera, och upptäcka mönster i materialet. Det ger en detaljerad bild av vår insamlade data. Att hitta mönster och teman är något som kräver aktivt arbete för att få fram det som är relevant. Vi började med att definiera några teman utifrån vad som vi ansåg vara relevant för vår analys. Några var nära relaterade till vissa intervjufrågor medan andra var mer övergripande teman som inte fanns med i frågeställningarna. Dessa teman fick sedan en färg så att vi kunde börja färgmarkera intervjumaterialet efter våra teman. När vi sedan skulle urskilja det intervjumaterial vi skulle ha med i resultatdelen gjorde vi en sista indelning där vi använde oss av vårt tematiserade material men formulerade nya teman. I vårt arbete med att tematisera försökte vi vara medvetna om vår egna teoretiska position och värderingar i relation till studiematerialet. Vi är även medvetna om att det inte enbart är intervjupersonernas röster som lyfts fram i den egna tematiska analysen då det är vi själva som väljer ut vad som ska lyftas fram och inte. Vi har på så vis en påverkan på vad det är för resultat som framkommer. I vår tematiska analys har vi strävat efter att gå in på djupet för att tolka och förklara olika aspekter som är viktiga för våra frågeställningar genom att använda oss av våra teorier och tidigare forskning (Braun & Clarke, 2006 s. 79).

4.7 Studiens trovärdighet, tillförlitlighet och representativitet

För att våra forskningsresultat ska anses vara seriösa och relevanta måste vi kunna visa att våra analyser och vår data är trovärdiga (Trost, 2010 s. 133-134). Transparens är något som är viktigt för studiens trovärdighet. En studie som går att diskutera och kritisera ger ett mer trovärdigt intryck än en som verkar klanderfri. Vi har därför behövt vara medvetna om eventuella svagheter och problem som kan finnas med vår studie (Ahrne & Svensson, 2015 s. 25-26). Något som vi på förhand var oroliga för var att våra intervjupersoner inte skulle säga så mycket under intervjun och att vi därmed skulle få in för lite information för att kunna besvara vårt syfte. Ett annat orosmoment var om det skulle brista i kommunikationen och ske missförstånd mellan oss och våra intervjupersoner eftersom intervjuerna genomfördes på engelska och ingen av parterna har engelska som modersmål. Under intervjuerna uppstod vissa språkmissförstånd av enstaka ord och frågor, men genom att förtydliga frågeställningar och ge en bredare förklaring upplever vi att vi har kunnat lösa oklarheter.

Vanligen handlar studiens tillförlitlighet om att resultatet av studien vid en viss tidpunkt ska bli samma som om den gjordes om på nytt. Vid varje intervjutillfälle har vi därför strävat efter att ställa samma frågor, på samma sätt, och att situationen ska se likadan ut vid alla intervjuer för att studien ska kunna räknas som tillförlitlig. Kvalitativa intervjuer är inte på samma sätt som kvantitativa studier konstanta då varje enskild intervju är unik, vilket också eftersträvas i den

kvalitativa ansatsen (Trost, 2010 s. 131-132). För att öka tillförlitligheten av våra resultat har det krävts att vi bland annat har varit medvetna om våra förutfattade meningar så att vi inte färgar materialet utifrån dessa. Vi har undvikit att ställa ledande frågor för att inte påverka svaren från intervjupersonerna. Intervjuerna genomförde vi tillsammans vilket också gör att vi kommer kunna jämföra våra förståelser av intervjupersonernas utsagor. Vi har även analyserat det transkriberade materialet tillsammans och förhållit oss kritiska till våra tolkningar av det.

Representativitet innebär att det som studerats ska kunna generaliseras till en större population eller till en annan miljö och kan höra samman med studiens trovärdighet. Kvalitativ forskning brukar ofta kritiserats för att brista i detta avseende men oftast ligger det inte heller i den kvalitativa studiens syfte att vara representativ (Ahrne & Svensson, 2015 s. 26-27). I vårt fall kan studien vara representativ om resultaten som vi får fram från de NGO:er vi studerar sedan skulle kunna överföras till andra NGO:er i Buenos Aires. De NGO:er vi har undersökt har visat på samma riktning i resultatet vilket gör det lättare att argumentera för allmänna tendenser. Vi kommer dock aldrig med säkerhet kunna veta vilket resultat vi skulle fått fram om vi hade intervjuat ytterligare NGO:er då dessa organisationerna skulle kunnat avvika starkt från de andra.

4.8 Etiska överväganden

Att reflektera över de etiska aspekterna i en studie är nödvändigt för att studien ska ses som trovärdig (Trost, 2010 s. 133-134). För att säkerställa detta har vi i våra intervjuer och i behandlingen av dem utgått från Vetenskapsrådets (2002) fyra forskningsetiska principer; informationskravet, samtyckeskravet, konfidentialitetskravet och nyttjandekravet.

Informationskravet innebär att vi har informerat intervjupersonerna om vårt syfte med studien samt vilka villkor som gäller för deras medverkan. Detta skickade vi via mail till organisationerna (se bilaga 3). Vi har även informerat om att deras deltagande är frivilligt och att de när som helst kan avbryta sitt medverkande i studien. Samtyckeskravet går ut på att intervjupersonerna har rätt att själva bestämma över sin påverkan och på vilka villkor de vill vara med i studien. De ska kunna avbryta sitt deltagande utan att det resulterar i negativa konsekvenser. De får inte heller utsättas för någon obefogad påverkan från vår sida. Denna information framkom både i mailet och i samtyckesblanketten de skrev på vid intervjutillfället. Den tredje principen är konfidentialitetskravet som innebär att alla uppgifter om intervjupersonerna ska förvaras på ett sätt så att inte obehöriga kan få tag på dem. För att enskilda människor inte ska kunna identifieras har vi anonymiserat alla personliga uppgifter om dessa. Nyttjandekravet handlar om att uppgifter om de personer som vi intervjuar endast får tillämpas för forskningsändamål. Uppgifterna får alltså inte användas i icke-vetenskapliga syften. Även detta står i samtyckesblanketten. De uppgifter som vi har fått in från intervjupersonerna får heller inte användas för beslut som direkt påverkar dem om de inte har gett sitt medgivande till det (Vetenskapsrådet, 2002).

Förutom vetenskapsrådets forskningsetiska principer kan etiska frågeställningar uppkomma i relationen mellan oss studerande och de som studeras. Bland annat kan det utifrån ett postkolonialt perspektiv vara ett etiskt dilemma att vi två vita personer från västvärlden åker till Argentina för att undersöka "De Andra". Det finns risk att vi ser det västerländska samhället som normen och att vi förstärker bilden av "De Andra" som mindre välutvecklade och som ett

underordnat samhälle (Mattsson, 2012, s. 80-85). Något vi har upplevt är att många intervjupersoner har börjat intervjun med att ursäkt sin dåliga engelska och då har vi svarat att vi förstår att engelska inte är ett lika nödvändigt språk för dem som det är för oss. Vi har då istället bett om ursäkt för att vi inte kan spanska eftersom det är vi som kommer till deras land för att intervjua dem. Några intervjupersoner har även kommenterat att barnkonventionen är mer relevant för oss som har ett större statligt inflytande och mer resurser medan de försöker åstadkomma så mycket de kan med de begränsade resurser de har. Detta upplever vi som att de försöker poängtera att de står inför andra utmaningar än vad vi gör, och att vi inte borde förvänta oss att de har möjligheten att arbeta med konventionen på samma sätt även om de skulle vilja det. Samtidigt upplevde vi under intervjuerna att både vi och intervjupersonerna hade en gemensam syn på barn och samma engagemang för barns rättigheter. Detta kan på så vis ha motverkat en åtskillnad mellan vi och dem.

4.9 Metodöverväganden

Något som vi skulle kunna ställa oss kritiska till är att vi enbart har genomfört sex intervjuer vilket kan anses vara ett för litet empiriskt material för att kunna göra en analys på. Att vårt antal intervjuer är under studiehandledningens norm på tio intervjuer beror delvis på svårigheter att få kontakt med organisationer, och svårigheter att få till ett möte inom vår begränsade tid i Argentina. Om vi hade genomfört fler intervjuer kanske vi hade känt oss säkrare i att göra generaliseringar utifrån den information vi har fått från våra intervjupersoner. Däremot anser vi att de intervjuer vi gjort har varit omfattande och detaljrika, och på så vis gett oss ett bra material att analysera. Vi anser därför att antalet intervjuer är av underordnad betydelse. Dessutom menar Trost (2010) att det snarare är att rekommendera att genomföra ett fåtal intervjuer, som mest upp till åtta stycken. Att ha fler intervjuer än så kan istället bli ohanterligt och svårt att överblicka. Det blir svårare att se viktiga detaljer som både skiljer och förenar intervjuerna. Han menar att det är viktigare att ha ett fåtal väl utförda intervjuer än att ha ett flertal mindre väl utförda intervjuer. Att se till mättnaden av den information vi har fått från intervjuerna är viktigt då fler intervjuer inte nödvändigtvis bidrar med mer viktig information (Trost, 2010 s. 143-144). Vi kan tänka oss att en kvantitativ studie också kunde ha varit bra för att istället få information om många NGO:er för att kunna besvara vår breda frågeställning om deras påverkan för efterlevnaden av barnkonventionen. Vi upplevde dock att våra intervjuer skapade en stor förståelse för organisationernas arbete och vi har haft möjlighet att lägga till följdfrågor som varit ett naturligt sätt att få mer information kring ämnen som de inte gett uttömmande svar på. Om vi hade gjort en kvantitativ enkätstudie hade vi kanske gått miste om att få all den information som vi har fått genom våra intervjuer då det inte går att hjälpa intervjupersonen att förstå frågorna. Våra frågor kanske även skulle vara svåra att formulera på ett sätt som får dem att täcka in alla aspekter av vad det innebär att arbeta efter barnkonventionen. Att också få träffa dessa människor som brinner för sitt arbete har varit väldigt givande och talande för deras engagemang för barns rättigheter.

Att göra intervjuer innebär dock även flera svårigheter och en del av detta är det stora beroendet av intervjupersonerna och deras vilja att ställa upp. I vårt fall har det inte heller underlättat att vi valt att göra intervjuerna i ett annat land där vi inte vet riktigt vad som anses normalt när det gäller att kontakta varandra och bestämma om tid och plats för intervjun. Vi har också tyckt det

varit svårt att veta om vi förväntas att ligga på när de slutar att svara på våra meddelanden eller om vi ska förhålla oss mer avvaktande. Men vi har insett att det kan ta betydligt längre tid att få till ett möte med vissa personer än andra, och även om det har legat högt på vår prioriteringslista att snabbt få till en dag för möte så har inte samma gällt för våra intervjupersoner. Att vi också har begränsat oss till organisationer som kan prata engelska i ett land där det enbart är ett fåtal som talar engelska har försvårat för oss att hitta organisationer att intervjua.

5. RESULTAT

I detta kapitel presenteras studiens resultat och analys utifrån vad som har framkommit under intervjuerna. Det diskuteras i relation till tidigare nämnda teorier samt tidigare forskning. Kapitlet är uppdelat utifrån fyra teman som har utformats för att de ska kunna svara på studiens syfte och frågeställningar. I det första temat *mål och metoder i arbetet med barnen* presenteras det syfte NGO:erna vill uppnå i deras arbete med barns rättigheter och vilka arbetssätt det använder för att uppnå detta. Det andra temat *synen på barn och barndom* behandlar vår analys av hur NGO:erna uttrycker sig gällande barn. Temat *tillämpningen av barnkonventionen* redogör för den roll barnkonventionen spelat för organisationerna samt de svårigheter de anser att det finns med att tillämpa den i praktiken. Till sist har vi urskiljt temat *NGO:ernas roll i att säkerställa barns rättigheter* vilket presenterar den betydelse organisationerna upplever att NGO:er har för att barns rättigheter ska tillgodoses.

5.1 Mål och metoder i arbetet med barnen

Gemensamt för organisationerna vi besökt är att flera har ett grundläggande mål att fokusera på att främja barnens och ungdomarnas personliga utveckling. De uttrycker alltså det som något som är centralt i deras arbete på organisationen, vilket går att se i citaten nedan.

Org 1: We want them to be “autonomous”, we want them to decide by themselves what they want to do and then we want them to be, in a certain way, like this is really like really horizon *skrattar och pekar upp i himlen* like to be free in the way that they have the possibility to choose.

Org 2: [...] well first of all give them some confidence or create the condition for them to develop some self-confidence which is very important and if they have trouble with it, in all spaces, in the family, in their daily lives and to show them many things that they can't see usually in other spaces. To show, to get them in touch with different forms of arts and artists and (ohörbart) and to take them to museums.

Org 3: Well when we decided this goal, we decided this right of play and right of recreation. We know that this is the part of the life that is the constitution of being a child. A child must play, and for that reason we know that the goal is a very important part of the constitution of a human being, and we, and this is an important goal because it's not essential, but essential.

I det första exemplet beskriver intervjupersonen att han vill att de ska bli självständiga i den mening att de ska kunna göra egna val utefter vad de själva vill. Det kan tolkas som att barn och ungdomar inte ska behöva följa vad föräldrar eller andra vuxna säger åt dem att göra utan att de ska kunna göra självständiga val. Detta går i linje med hur författarna Lombardo och Polonko (2015) beskriver barnkonventionen som något som utmanar förtryckande och ojämlika förhållanden mellan vuxna och barn. När vår intervjuperson beskriver hur de på organisationen vill att barnen ska vara fria och ha möjligheten att välja själva lägger han dock till “...this is really like, really horizon...”, och sen skrattar till som att detta är tyvärr är något som i nuläget ligger långt borta, men att det är något de eftersträvar.

Den andra intervjupersonen beskriver hur målet är att barnen ska kunna utveckla sitt självförtroende och utvecklas som personer genom att se och uppleva kultur i olika former. Intervjupersonen i den tredje intervjun berättar att organisationens mål är att arbeta med

barnkonventionens artikel 31 om barns rätt till lek, vila och fritid. Hon beskriver rätten till lek som både ett behov och en rättighet som är en viktig del av att vara människa. Citatet avslutas med att hon säger "this is an important goal because it's not essential, but essential.", vilket vi förstår som att hon menar att lek inte är något absolut nödvändigt för överlevnad, men samtidigt är det väldigt viktigt för barnets utveckling och välmående. De tre exemplen går att relatera till barndomssociologin då den bygger på en syn på barn som sociala och delaktiga i skapandet av sitt egna sociala liv (Halldén, 2007). Även barnkonventionens artikel 6 som består av att barn har rätt till liv, överlevnad och utveckling poängterar denna rättighet som de tre organisationerna beskriver att de arbetar med.

Två av NGO:erna uttryckte att ett av deras mål var att barnen skulle kunna klara av motgångar. Det begrepp som de använde sig av var "resilience" som på svenska kan översättas till motståndskraftig eller resilient. Detta begrepp syftar till att beskriva de som har gått igenom svåra motgångar i sina liv men ändå har kunnat hantera det. Det handlar om individens förmåga att ha ett lösningsfokuserat förhållningssätt (Borge & Larsson, 2011 s. 16).

Org 1: Like for example even though your mother have these limitations she is your mother and this is what you are and you have. So basically we use, how do you say, to listen, the empathy and my mother said something that is related to "resiliencia".

Org 2: I think that the goal, you will find a text in the page that speaks about resilience [...] That's the formal concept, the structure of this.

Intervjupersonen i det första citatet beskriver att denna term är något som organisationen använder sig av i deras arbete med barnen. I citatet ges ett exempel på hur de arbetar med resiliens i de fall som barnet har en förälder med begränsningar att ta hand om det. De använder sig då av bland annat empati för att uppnå deras mål med att barnet ska kunna hantera sin situation. I org 2 beskrivs resiliens som ett av organisationens formella mål. Att resiliens har tagits upp i två av intervjuerna utan att vi har benämnt det tolkar vi som att det är något som skulle kunna vara en viktig del av arbetet bland de NGO:er i Argentina som arbetar med socialt utsatta barn. Orsaken till att det nämns som en central del i arbetet skulle kunna bero på att det är vanligt med barn som har varit med om en svår uppväxt med exempelvis föräldrar som inte har kunnat ta hand om dem på grund av problematik som alkohol- och drogmisbruk, hemlöshet, fattigdom etcetera. Denna stora utbredning av problematik kan vi förstå som ett resultat av att staten inte tillgodoser ett grundläggande skyddsnät för alla samt att familjen är de som i första hand ska säkerställa individens behov (Esping-Andersen, 1990).

Utifrån vad vi fått fram om organisationernas arbetsmetoder förstod vi det som att det endast var en organisation som hade nedskrivna riktlinjer som på en detaljerad nivå beskrev hur de skulle arbeta med barnen. De hade så kallade "art workshops" som leddes av en konstlärare och en psykolog där de på olika sätt arbetade med att barnen skulle få möjlighet att uttrycka sig genom konstformer. Dit kom lite äldre barn, tonåringar, och varje workshop hade ett specifikt tema. Gemensamt för de andra organisationerna var att de beskrev det mer som att personalen på organisationerna har olika arbetsuppgifter då de även har olika utbildningar eller arbetserfarenheter. Flera NGO:er har psykologer som fungerar som hjälp i samtal med barnen, som ett allmänt stöd på organisationerna och som samordnare av workshops. Andra

professioner som funnits på NGO:erna är barnskötare som haft mycket ansvar för omvårdnaden av barnen, lärare som hållit i workshops, och läkare som funnits kontaktbara vid behov. De är på så vis ansvariga för olika delar av arbetet på organisationen och följer därför inte precis samma riktlinjer. Men det framkom också att det fanns en grundläggande riktlinje i deras arbete som alla skulle följa. Nedan kommer två exempel på hur de beskriver detta.

Org 5: [...] but we also have like a type of institutional idea. We work with this organisation that has to do with tenderness and kindness. And the organisation of tender and taking care of, kind and what is possible.

Org 1: They have the context where they live that you have parents who work all day and they don't have the personal resources, and when I say personal resources I mean like the way of expressing love, caring and those kinds of things and they don't have material resources so the focus on kids here is to be a place where they can receive that caring, that love that they don't have.

Flera av organisationerna beskriver hur de vill ge barnen omsorg och kärlek, vilket går att se i exemplen ovan. Intervjupersonerna beskriver att många av barnen som kommer till organisationerna har föräldrar som antingen jobbar hela dagar för att försörja sig eller har olika typer av drogproblematik. De menar att detta då leder till att barnen inte får tillräckligt med kärlek och omsorg av föräldrarna och de vill därför ge dem det. Organisationen bidrar alltså till att ge den omsorg som annars främst skulle tillgodosetts av föräldrar eller andra vårdnadshavare. Org 1 uttrycker dock bestämt "we don't intend to replace the family because we know that we are no family", för att klargöra att de inte har någon intention att ersätta föräldrarna. De beskriver hur de samtidigt som de tillgodoser barnens omsorgsbehov också försöker stärka familjens egna resurser. Dessa resurser som föräldrarna beskrivs sakna är både personliga som att ge kärlek och omsorg, samt materiella som kläder och mat. Att organisationerna har en roll som omsorgsgivare kan förstås utifrån det vi tidigare nämnt Faur (2011) beskriva om Argentinas omsorgsorganisation. Det vill säga att landets välfärdssystem är komplext och att frågan om omsorgen av barn är marginell i detta mångfaldiga system. Hon beskriver även att det är de fattigaste människorna som är mest beroende av sin familj för att omsorgen av barn ska tillgodoses och att detta tyder på en låg grad av defamilisering. Eftersom det är barn från de fattigaste familjerna som kommer till organisationerna går det att förstå det som att föräldrarna inte har möjlighet att lämna barnen till statliga omsorgsorganisationer eller till andra familjemedlemmar utan måste vända sig till NGO:erna. Espings-Andersens (1990) begrepp defamilisering, som innebär att välfärdsstaten stödjer kvinnor i omsorgsarbetet, blir alltså relevant i detta fall då det för de mest fattiga snarare råder familisering.

5.2 Synen på barn och barndom

Barndomssociologin introducerade som tidigare nämnt en syn på barn som subjekt istället för objekt. Barn skulle inte ses som ofullständiga vuxna utan som individer med samma rättigheter som vuxna (Halldén, 2007). Utifrån detta och barnkonventionens artiklar har vi funnit likheter i hur de olika intervjupersonerna uttrycker sin syn på barn.

Org 5: I believe they are social and political citizens, that they also have to take decisions. The children are like rights subjects, I don't know if you understand. And they are creators of culture [...]for example the parents shouldn't decide where or what the children should study and we should see the other one as an equal and that is the way children should be.

Org 4: We have these logic to work, the importance of the child, as a child and not as an object

Org 1: We want them first to know of course they are citizens even though they are children. [...] We believe the, our point of view of the children is to be a - in Spanish it is "sujetos de derecho" (översättning: rättighetssubjekt).

Dessa tre intervjuer uttrycker hur de ser barn som medborgare och rättighetssubjekt. Första citatet beskriver mest utförligt att organisationen har en syn på barn som rättighetssubjekt och beskriver det som att barn ska ses som medborgare med rätten att kunna ta egna beslut, att de är sociala aktörer, och att de ska ses som jämlikar med vuxna. I det andra och tredje citatet görs kortare definitioner av barnen som rättighetssubjekt med en betoning på att barn inte är objekt, utan att de är lika mycket medborgare som en vuxen person. Detta går att vidare tolka som att barnen ska förstå att de har rättigheter precis som vuxna och att de ska kunna kräva att få dessa rättigheter tillgodosedda. Denna syn på barn som rättighetssubjekt som ska få ta egna beslut och vara jämlika med vuxna går i linje med barndomssociologin. Den beskriver att barnen ska ses som aktiva deltagare i sina liv som har rätt att både höras och synas (Halldén, 2007). Andra har inte använt samma termer för att beskriva deras syn på barn men det går ändå att utläsa hur de har en grundläggande förståelse av barn som rättighetssubjekt. Med rättighetssubjekt menar vi att de ses som individer med rättigheter och inte som objekt som enbart ska följa vuxnas direktiv (se även James & Prout, 1990).

Org 6: The right's of the children we all share what the rights should be, and they are said in the convention or whatever, but we always try to defend those rights.

Org 3: The right of play and recreation for all the children, and we decide this right and not others because this is a thing that we can maintain over time.

Org 2: Accommodation, food, parents that take them to school and to other activities. Those are rights and those are not guaranteed here, but in some way some of the things that we do are giving the chance to have that right that they weren't having outside.

Dessa tre citat beskriver deras medvetenhet av barns rättigheter även om de inte beskriver barnen som rättighetssubjekt. Det första citatet beskriver organisationens medvetenhet om barns rättigheter och att de försvarar dessa rättigheter, men intervjupersonen lägger ingen vikt vid att de står i barnkonventionen då hon uttryckte att hon inte hade särskilt bra koll på dess artiklar. Det andra citatet kommer från organisationen som valt att fokusera på just barns rätt till lek (artikel 31), och hon motiverar valet av denna rättighet med att det är något som organisationen kommer kunna jobba med på lång sikt. Eftersom personalen på organisationen inte heller jobbade heltid där var det viktigt att de kunde kombinera arbetet på organisationen med ett annat arbete. I det tredje citatet beskriver intervjupersonen flera rättigheter som barnen inte garanteras där de bor, men menar på att de på organisationen till en viss del bidrar till att tillgodose olika rättigheter. Det kan tolkas som att det finns en stor medvetenhet om barnens rättigheter på organisationen som helhet.

Hur organisationerna låter barnens röster bli hörda är något som också kan säga mycket om deras syn på barn. Utifrån intervjumaterialet har vi kunnat urskilja två återkommande beskrivningar av hur de lyssnar på barnen. Det ena är att de beskriver att de finns till hands och

lyssnar på barnen om det är något som har hänt och om barnet är upprört eller ledset. Den andra beskrivningen är att de lyssnar på barnen och låter dem bestämma vad de vill ägna sig åt för aktiviteter på organisationerna, nedan kommer tre exempel.

Org 5: When I go to the center I listen to the kids and for example one will come and say “oh I had an argument with this boy because he took my toy” so I will give importance to what the children says in that moment.

Org 3: The initiative, the things we begin in our annual planification have to be related with what the children wants to do, we don't make things that the people don't want to do.

Org 2: [...] from all the places I've worked, especially comparing to the school, this is a place where the children's opinions are very much taken to account. We have a lot of meetings where we try to work with what the children have said or done or expressed. And we try to use that as a starting point for every discussion.

Det första exemplet som är från org 5 beskriver hur de ägnar barnen uppmärksamhet och tar barnen på allvar när det är något som de har att berätta. Det andra exemplet beskriver hur de utgår ifrån vad barnen har för önskemål och åsikter när de planerar projekt för barnen. Det är svårare att säga vad exempel tre syftar på mer exakt, men han beskriver att de arbetar med vad barnen har sagt eller gjort. Detta kan innebära att de lägger upp sina “art workshops” utefter vad barnen har sagt de vill göra, men det kan också handla om att de lägger upp arbetet och stödet till barnen utefter vad barnen på något sätt uttryckt sig ha behov av. Att lyssna på barn är även något som barndomssociologin lägger mycket vikt vid. Att ge barnen en röst var som tidigare beskrivits en viktig princip i den nya synen på barn (James & Prout, 1990). Att barn ska ses som “beings” innebär också att de ska få komma till tals, och inte bli nedtystade och förbisedda (Qvortrup 1990, 1994 se Halldén, 2007).

5.3 Tillämpningen av barnkonventionen

Detta tema behandlar intervjupersonernas olika syn på vilken betydelse barnkonventionen har haft för deras arbete i organisationen, här lyfts även svårigheterna med att tillämpa barnkonventionen hos de olika NGO:erna fram. Två av våra intervjupersoner, de som arbetade på org 2 och 6, framförde att de inte hade speciellt bra koll på vad barnkonventionen innebär, men berättade att de var säkra på att organisationen arbetade utefter den ändå. Detta uttalande kan anses vara problematiskt eftersom de är anställda på organisationen och därmed också representerar den och det arbete som utförs där. Följer inte de barnkonventionen så finns det inget som säger att de andra som är anställda på organisationen arbetar utefter den heller. Trots det har vi utifrån intervjumaterialet i vissa fall kunnat analysera det som intervjupersonerna säger som att de arbetar efter barnkonventionens principer oavsett deras medvetenhet om att de gör det. Vårt syfte är inte heller att undersöka deras förståelse av barnkonventionen utan hur de tolkar och tillämpar den i praktiken. De fyra andra intervjupersonerna konstaterade att de hade koll på barnkonventionen och att de följer den, men i vilken grad de följer den har varierat mellan organisationerna. När barnkonventionen kommer på tal i intervjuerna menar inledningsvis flera av intervjupersonerna att barnkonventionen har varit betydelsefull på så vis att den har givit dem ett ramverk för hur de ska arbeta med barns rättigheter.

Org 1: It is the framework of what we do with children. Here we, I guess the convention gives a rights approach.

Org 5: The convention allowed for this organisation to question their professional practice, “is it okay, what I am doing with the children?” So it gave kind of a framework for the practice.

Org 4: The convention makes us very clear what a child needs, like what is the future [...] Yes of course, it’s my mother.

De olika sätt barnkonventionen är framträdande på i NGO:ernas arbete med barns rättigheter återspeglas i citaten ovan. Av uttalanden från org 1 och 5 verkar det som att barnkonventionen mer är en självklar del av arbetet och för dem själva fungerar som legitimering och ger dem en ökad auktoritet av deras arbete med barnen. Vi tolkar det som att de i dessa organisationer är medvetna om vad barnkonventionen innebär och att de strävar efter att barnens rättigheter ska uppfyllas men att det samtidigt inte är något som de ständigt har i åtanke eller aktivt arbetar efter i det dagliga arbetet. Org 4 menar till skillnad från de andra att konventionen har givit organisationen tydliga direktiv på hur de ska arbeta med barnen, med egna ord uttrycker hon det som att konventionen är hennes “mother” och att den “makes us very clear on what a child needs”. Att just barnkonventionen är något som NGO:erna arbetar efter och är medvetna om, oavsett graden av det, bekräftar att det är det fördrag som internationellt och även nationellt har fått störst inflytande hos de som arbetar med barns rättigheter (James & James, 2004).

Trots att de flesta NGO:erna konstaterar att de följer barnkonventionen så ser majoriteten av organisationerna dock tillämpningen av barnkonventionen som något som ligger långt borta. Bristen på resurser hos organisationerna samt i det omgivande samhället är en av de främsta faktorerna till att barnkonventionens principer anses svåra att tillämpa i praktiken.

Org 1: We don't have the professional skills we would like to maintain to make it, how do you say, to make it real the convention, it's impossible. [...] These professional skills that we lack of that it has to do, because of here they don't know how to read or write and it's difficult because we don't have that professional skill to help them improve that. So maybe at that point the convention is difficult to make it real.

Org 5: Resources are always needed [...] yes we need resources, but we are focused on guaranteeing all what the convention says about the children. [...] A personal opinion is that organisations that says they can not guarantee all the rights that the convention says about the children is not taking responsibility, it's like an excuse.

Org 1 understryker ovan vikten av att ha tillgång till resurser i form av personal och kompetens för att kunna tillgodose barnkonventionens principer. De försöker trots bristen på personal göra så gott de kan med den otillräckliga mängd de har att tillgå. Org 5 menar att trots att resurser alltid behövs så ligger deras fokus på att garantera barns rättigheter oavsett om de har tillgång till resurser eller inte. Vidare menar intervjupersonen också att det finns organisationer som använder bristen på resurser som en ursäkt till att inte ta ansvar för att tillgodose barns rättigheter. I vår förståelse av detta förstår vi dock att det kan vara svårt för många NGO:er att arbeta för att uppfylla alla barnkonventionens principer när det saknas resurser som är nödvändiga för att kunna fullgöra detta. Bristen på resurser hos organisationen och barnets egen

utsatta situation är centrala faktorer som kan göra det svårt för NGO:erna att efterleva konventionens principer, vilket org 4 och org 2 beskriver.

Org 4: The resources are so poor, we need more interventions first, first, first *pekar bakåt som att hon menar mycket tidigare*, the situations are so terrible. We have children so damaged, but not only the children also the families, and that's so terrible. And many times we know what is the way but it's so difficult [...] the money is so poor and it's difficult in that way.

Org 2: The obstacles are material mainly, children that maybe can't concentrate because they are very hungry when they arrive. We are open from four thirty to seven and at six we give them a snack, so we have a time for the workshop before and after. And the time before many children have problems to do anything because they are only waiting for eat and then they go away. Some of them, not all.

Organisationernas brist på resurser beror, i de fall de får statligt bidrag, enligt de själva på att de får för lite bidrag samt att det ofta sker en fördröjning och därmed inte får pengarna i den tid de skulle behöva ha dem. Intervjupersonerna talar här om ett problem som även Viego och Manciovillano (2014) tar upp i sin studie där det framgår att politikerna i Argentina inte ger kommunerna de resurser som krävs för att barns rättigheter ska ha möjlighet att kunna efterlevas i praktiken. Intervjupersonerna beskriver även att det skick barnen kommer i, då de ofta kommer hungriga och svårt utsatta, kräver att organisationerna har resurser för att kunna tillgodose dessa grundläggande behov. När det inte har dessa tillgångar blir det svårt för dem att efterleva barnkonventionens principer. Eftersom det är dessa utsatta familjer som kommer till organisationerna, och varken familjen eller NGO:erna har tillräckligt med medel för att ta hand om barnen, blir det i enlighet med det Archer (2006) skriver en viktig fråga om vem som egentligen borde ha ansvar för barnens liv. UNICEF (u.å. a) slår fast att det är staten, och inte ideella aktörer, som har ansvar för att barns grundläggande rättigheter ska tillgodoses. Enligt vår tolkning är detta alltså en fråga om ett ansvar som staten borde ha tagit och inte har gjort, vilket lämnar barnen i en sårbar och utsatt position som de inte har stora möjligheter till att förändra.

Förutom att bristen på resurser gör det svårt för organisationerna att förverkliga barnkonventionens principer menar också org 5 att konventionen inte har haft en speciellt stor påverkan på den argentinska kulturen och att den behöver utvecklas och specificeras för att den ska kunna passa in i samhället.

Org 5: The convention achieved with a legal framework that has an impact in our law but it didn't have impact in our culture, with the families, with the center so the convention couldn't achieve that with the newest perspective in the culture [...] the convention has to be developed and to thoroughly and deeply in way of the culture in the aspect of the culture.

I tidigare forskning av Poveda et al. (1999) framkommer ett liknande resonemang som org 5 för i citatet ovan där han talar om behovet av att specificera barnkonventionen för att den ska kunna bli tillämpbar i praktiken. Även annan tidigare forskning av Grugel och Peruzzotti (2010) ligger i linje med uttalandet från org 5, som understryker vikten av att den internationella normen måste passa in i den kultur som råder för att den ska kunna bli verkningsfull, vilket org 5 här menar att barnkonventionen inte gör. Intervjupersonen anser alltså att det inte räcker med att barnkonventionen är ratificerad i Argentina för att den ska bli effektiv utan först måste hela kulturen med tillhörande normer förändras på ett sätt som stämmer in med det nya perspektivet

på barn som barnkonventionen för med sig. Vi tolkar det som att trots barnkonventionens stora påverkan på den internationella diskursen om barn och barndom (James & James, 2004) har de starka familjenormer och traditioner som råder i Argentina då landet enligt vår definition tillhör den konservativa välfärdsstatsregimen (Esping-Andersen, 1990), försvårat för en förändring av synen på barn från det barndomssociologin definierar som “becomings” till “beings” (Qvortrup (1990, 1994 se Halldén, 2007). Även det faktum att Argentina har svåra ekonomiska problem försvårar för denna förändring.

Org 5: Also important, another thing that makes it difficult is the fact that here in Argentina most of the children, half of the children in Argentina are poor, so it makes it more difficult to work with the convention.

Den svåra ekonomiska situation som Argentina står inför är ytterligare en svårighet som org 5 pekar på i citatet ovan. Det faktum att nästan hälften av alla barn i Argentina lever i fattigdom visas förutom intervjupersonens uttalande även i en rapport av UNICEF (2018). Den stora andel barn som det handlar om gör det därmed problematiskt för NGO:erna att kunna fånga upp och ge hjälp till alla som behöver det. Det går att tolkas som att det därför också blir svårt för NGO:erna att fokusera på att tillämpa de, som Archard (2006) talar om, deltagande principerna i barnkonventionen då barnets egen vilja och åsikter inte kan komma i första hand utan istället behöver de basala behoven tillgodoses först. Vi tolkar det som att barnen alltså snarare ses som i behov av skydd först och främst innan de kan få möjlighet att själva styra över sina liv. Att barnen ska få möjlighet att utvecklas socialt, bli självständiga och kunna välja vad de vill göra senare i livet är något som NGO:erna strävar efter att uppnå i deras arbete men på grund av den ekonomiska situation som gäller i nuläget menar många att det är något som blir ogripbart och abstrakt.

Org 4: No. Now the convention is very *viftar långt bort*, like obviously. But we have to do it in the reality, and this is hard.

Org 3: We have a lot of thought, thought, thought but do, do, do is another thing. [...] It's difficult because this is a question that is important in your country you know? Because you have more tradition in law and more traditions in the institutions [...] and more traditions of the budget of the institution. We are in construction nowadays also you know. Yes and it's difficult to say but it's like that. It's a question that makes sense in your organisation, not in us. [...] We don't see the law you know? We have to work, the international convention is far away, far away, far away.

Org 3 lyfter i citatet ovan fram att de har mycket som de skulle vilja göra för att kunna arbeta i enlighet med barnkonventionens principer men menar att det är en annan sak att ha möjligheten att kunna göra det i verkligheten. Hon påstår att det är en fråga som endast är aktuell i länder som Sverige, där staten är mer framträdande. Utifrån Esping-Andersens (1990) teori om välfärdsstater kan de länder som intervjupersonen här syftar på tilldelas den socialdemokratiska välfärdsstatsregimen. Då vi definierar Argentina som en konservativ välfärdsstatsregim, där staten inte är en lika central del av samhällets institutioner och inte heller spelar en lika stor roll i att påverka civilsamhället, kan vi förstå intervjupersonens uttalande som att barnkonventionens principer blir mer abstrakta för befolkningen i konservativa välfärdsstatsregimer än vad de blir för de i socialdemokratiska välfärdsstatsregimer.

Ratificeringen av barnkonventionen har inte bara varit svår att tillämpa på grund av ekonomiska och politiska orsaker, utan org 5 hävdar att barnkonventionen även har lett till ett slags missförstånd bland de unga i Argentina:

Org 5: Here in Argentina specifically, there has been an confusion that, and I put a name on it, saying that it was a “children dictatorship” in the way that now people believe that because of the convention children can do whatever they want. Also that is something with the young people that commit crimes, there were another thing there like the convention promotes that kind of act.

Enligt org 5 har barn och unga tolkat barnkonventionens principer som att den ger dem rätt att göra vad de vill. Ungdomarna utnyttjar alltså principerna i barnkonventionen och menar att dessa legitimerar även kriminella handlingar. Detta uttalande kan dock diskuteras då vårt sammantagna intryck från NGO:erna i övrigt är att barn och unga inte är medvetna om de rättigheter de har, och i många fall inte ens vet vad barnkonventionen är för något. Flera organisationer har dessutom uttryckt att de arbetar aktivt med att göra barnen medvetna om deras rättigheter då det finns ett behov av det. Detta leder oss till att tro att ovanstående citat om att det skulle råda ett “children dictatorship” i Argentina antagligen inte gäller för majoriteten av barnen. Trots att NGO:erna har olika fokus och möter olika segment av barn så syftar intervjupersonen i sitt uttalande på att detta missförstånd är något som gäller för barn generellt i landet. Snarare än att påstå att barn har utnyttjat sina rättigheter skulle vi, utifrån den information vi har fått, hävda att barn i landet får sina rättigheter kränkta. Många av de barn som lever i fattigdom tvingas arbeta på dagarna och har därmed inte möjlighet att gå i skolan och få en utbildning, vilket även flera av våra intervjupersoner återger:

Org 6: It’s difficult with teenagers, that we know. Imagine teenagers living in these circumstances, no? Or their parents told them they have to do a job. For me the worst thing is when they don’t come.

Org 1: We have like big percentage of kids who don’t go to school and don’t have access to rights or they have to work or they have sexual abuse or those kinds of problems [...] Sometimes they come, sometimes they don’t come and it depends on what they do, if they’re in the neighbourhood. Because some of them have to go and get food, some have to work, or some of them have to take care of their brothers and sisters.

Att barnen är tvungna att arbeta och därmed inte har möjlighet att komma till organisationen menar intervjupersonen på org 6 är den svåraste delen i hennes arbete med barnen. Org 1 beskriver också den problematik som många barn står inför, där de behöver arbeta för att klara sig och därmed inte fullt ut har tillgång till de rättigheter de borde ha. När barnen är tvungna att arbeta hindrar det också möjligheten för dem att ta sig till dessa organisationer, vilket blir paradoxalt i och med att många av NGO:erna arbetar för barns rätt till fritid. Barnarbete bryter mot barnkonventionens artikel 31 där det står att “barnet har rätt till lek, vila och fritid” samt artikel 32 som konstaterar att “barnet har rätt att skyddas mot ekonomiskt utnyttjande samt mot hårt arbete som skadar eller hindrar barnets skolgång och äventyrar barnets hälsa”. I barndomssociologin beskrivs att barn inte kan likställas med vuxna och de måste ses till de behov som är nödvändiga för deras utveckling (Halldén, 2007). Barns behov av och rätt till att leka och vila är en viktig del för deras utveckling som inte kan jämföras med de vuxnas behov.

5.4 NGO:ernas roll i att säkerställa barns rättigheter

I relation till vår frågeställning om vilken funktion NGO:erna har i att säkerställa ett socialt skydd för barn blev det relevant att analysera vilken roll organisationerna själva anser sig ha i att upprätthålla barns rättigheter i samhället. Den gemensamma synen hos NGO:erna är den att de själva anser sig ha ett ansvar i att främja barns rättigheter, vilket exemplifieras i citaten nedan:

Org 1: [...] outside the government we are a part of the society that is in charge of defending and protecting the rights. We are not the government. Although I believe that it is the government role, but we as people from the civil society we also have to do it.

Org 5: I believe that we are co-responsible in maintaining the rights and to put an example again even though the state that we believe is the main organisation that has to guarantee the rights, it is not an excuse for us to not keep on maintaining these rights. So we think we are co-responsible.

Org 4: Maybe to add we think that our participation is like a social responsibility.

Alla organisationer beskriver på olika sätt att de spelar en viktig roll i att ge barnen möjligheter som de annars inte skulle haft, vilket kan tolkas som att de värnar om deras rättigheter och tar på sig ansvaret att bistå med dessa rättigheter som inte staten tillgodoser dem med. Citaten ovan trycker särskilt mycket på att de anser sig ha ett ansvar i att upprätthålla barns rättigheter. I de två första exemplen uttrycker NGO:erna att de anser att det egentligen är statens ansvar att upprätthålla barnens rättigheter men att de inte för den skull låter bli att stå upp för rättigheterna, eftersom de ser sig själva som medansvariga. I det tredje exemplet hävdar organisationen att de ser det som att det är deras sociala ansvar att arbeta för barns rättigheter. Vi tolkar deras känsla av att ha ett socialt ansvar som en del av civilsamhället i linje med tidigare forskning som trycker på lokala icke-statliga aktörer som centrala för att barnkonventionens principer ska kunna efterlevas (Grugel & Perruzzotti, 2007). En reflektion kring detta är att utan NGO:ers känsla för ett socialt ansvar är det möjligt att barns rättigheter till stor del hade negligerats då staten inte aktivt arbetar för det. I intervjuerna med NGO:erna återfinns ett kritiskt förhållningssätt till hur staten hanterar omsorgen av barn i landet. Vi upplever att flera av organisationerna signalerar en viss frustration över staten.

Org 3: [...] you have controls of our activities, you have to register, and you have to have all your papers in rule because they control you but they don't give you money and for that reason the control is that you have to have the, well the budget, you have to have the authorities, you have to have a book where you put the formal things, but they don't give you money to do that things. For that reason the financing of the ONG (NGO) is a very difficult thing in Argentina.

Org 1: Our child and teenagers and teachers and families they are no state politics, like one of the main politics here in Argentina. In the last budget they took a lot of money from, the last budget that they approved, like 900 million pesos they took. [...] The law regulates that there should be one person that is in charge of controlling all of the public policies about the children, but we don't have it. Since the law was created he or she hasn't been assigned.

Många organisationer är beroende av statliga bidrag som de antingen får som organisation eller som de söker för specifika projekt. De har på så sätt krav på att dokumentera hur de använt pengarna och hur deras budget ser ut, och vissa har även beskrivit att staten regelbundet besöker dem för att utvärdera deras arbete. I det första exemplet är detta något vi upplever hon uttrycker

med frustration då staten gör deras arbete svårt med kontroller och dokumentering men ger dem inte de pengar de behöver. Det andra citatet beskriver hur barn och familj inte är något som prioriteras av staten, utan vi förstår det som att den senaste regeringen istället har minskat budgeten för detta, men också att det inte finns någon som har ansvaret över det området i politiken. Att barn- och familjepolitiken inte är en prioritering hos staten skulle enligt vår tolkning kunna kopplas till att Argentina är en konservativ välfärdsstat där många anser att det främst är familjen som ska stå för att tillgodose barnens omsorg och att staten inte ska lägga sig i det privata (Esping-Andersen, 1990).

Då NGO:erna har visat sig vara väsentliga för att barnkonventionens principer ska efterlevas borde de vara viktiga att värna om. Men att det finns en osäkerhet angående huruvida organisationerna kommer kunna finnas kvar eller inte är något som genomgående återkommer i intervjumaterialet.

Org 3: We don't know if we will continue [...] Where is the money in a country that doesn't have a specific budget? [...] Oh governmental organisations, their needs are different because we need to be very creative, we need to be very smart to be successful. When you have a permanent budget, you don't need to be very creative.

Org 2: A reason to worry because never know if we are going to be able to continue the whole year and is not that, you are never sure. Ah well in this place you are never sure about anything, it changes everyday.

I citatet av org 3 ovan visas hur denna osäkerhet har fått organisationen att bli mer kreativ eftersom de har behövt komma på nya lösningar i brist på tillgång till en permanent budget. Intervjupersonen menar att statliga aktörer inte behöver vara kreativa eller smarta på samma sätt som NGO:er då de kan vara säkra på vilka resurser de har tillgång till. Org 2 uttrycker också en oro över att aldrig veta om organisationen kommer finnas kvar hela året eftersom läget förändras varje dag. I tidigare forskning framkommer den viktiga betydelsen av att NGO:er finns kvar eftersom det är det främsta organet som aktivt arbetar för att barns rättigheter ska upprätthållas (Grugel & Peruzzotti, 2012).

Trots alla de motgångar som NGO:erna i Buenos Aires möter i deras arbete med att främja barns rättigheter är de ändå säkra på att deras arbete påverkar barnen i en positiv riktning och att de på något sätt medverkar till att förbättra barnens livsvillkor. Detta framkommer i ett citat från org 6.

Org 6: This I told you about making a better life for the children, sometimes I will say "hm is it possible under these circumstances?" But something, we are leaving something for the children. I am sure we are.

Det arbete NGO:er gör för de barn som befinner sig i utsatta situationer har visat sig vara betydelsefullt. De ger barnen möjligheter som de annars kanske inte skulle fått. Trots att de inte alltid kan göra allt de önskar att de kunde göra för barnen så arbetar de på kreativa sätt för att göra livet lite bättre för dem. Att många organisationer har uttryckt att barns rättigheter inte är något som prioriteras av staten kan dock tänkas försvåra utvecklingen av barns rättigheter i landet i stort. Men som tidigare nämnt kan barndomens karaktär anses vara något som förändras med förändringar i lagar och politik, samt med förändringar som sker i den sociala praktiken (Qvortrup, 1994, se James & James, 2004). Detta innebär att

barnen i Argentina, precis som i andra länder, kan få tillgång till en annan typ av barndom än den de har nu, genom att det sker förändringar inom dessa delar. I nuläget är dock NGO:ernas arbete av stor vikt för att tillgodose barnens rättigheter och agera skydds nät då detta inte försäkras av staten.

5.5 Avlutande reflektion

Vårt resultat visar att organisationerna eftersträvar att barnen ska få göra självständiga val, bli motståndskraftiga och få möjlighet till personlig utveckling. Organisationerna framställer sig som viktiga omsorgsgivare då många familjer inte själva kan tillgodose detta behov på grund av att de flesta är socioekonomiskt utsatta. Familjerna saknar både materiella och personliga resurser vilket NGO:erna tillgodoser i den mån den kan. Resultatet visar även att organisationerna har en gemensam syn på barn som rättighetssubjekt. De arbetar för att barn ska komma till tals och höras, och för att de ska bli medvetna om sina rättigheter. Rättigheter som organisationerna beskriver att barn har rätt till och som även går att hitta i barnkonventionen är bland annat rätten till lek och fritid (art.31), rätt till utveckling (art. 6), och att barn har rätt att skyddas från arbete som är skadligt eller hindrar barnets skolgång (art. 32). Dessa rättigheter tillgodoses genom workshops eller aktiviteter som främjar deras utveckling och ger dem möjlighet till fritid. I resultatet framkommer det även att de flesta organisationerna har barnkonventionen som ett ramverk för deras arbete för barns rättigheter. Bristande resurser i både samhället och hos organisationerna är dock en av anledningarna till att barnkonventionen anses svår att tillämpa i praktiken. Många organisationer saknar pengar för att tillgodose barns alla rättigheter. Vårt resultat visar också att barnkonventionen inte haft någon större inverkan på kulturen och behöver specificeras för att kunna bli tillämplar i praktiken. Familje- och barnpolitiken är inte en prioritering i landet vilket stärker NGO:ernas roll av att bistå med ett skydds nät. De anser sig ha ett socialt ansvar i att fortsätta arbeta med att upprätthålla barns rättigheter när inte staten gör det. På så vis kan NGO:erna ha en stor påverkan för efterlevnaden av barnkonventionen i Buenos Aires.

6. DISKUSSION

I det här kapitlet diskuterar vi studiens syfte och frågeställningar utifrån det resultat och den analys vi har fått fram. Kapitlet börjar med en sammanfattning av studiens viktigaste resultat, sedan följer en diskussion av resultatet i förhållande till tidigare forskning, teori samt metod. Kapitlet avslutas sedan med förslag på hur vidare forskning kan se ut.

6.1 Summering av resultatet

Syftet med vår studie har varit att undersöka vilken påverkan NGO:er i Buenos Aires, Argentina beskriver att de har för efterlevnaden av barnkonventionen, samt hur de arbetar efter den. Nedan följer en sammanfattning av resultatet i förhållande till våra frågeställningar.

På vilka sätt tolkas och tillämpas barnkonventionen i arbetet på NGO:er?

I vår studie har det framkommit att många organisationer tillämpar barnkonventionen som ett ramverk för deras arbete. För vissa organisationer är barnkonventionen något de förhåller sig medvetet till medan andra är mindre insatta i dess artiklar och har ett mer omedvetet förhållningssätt. Sammanfattningsvis går det att se att organisationerna beskriver barn och barns rättigheter på ett sätt som många gånger överensstämmer med barnkonventionens artiklar. Deras verksamheter skiljer sig dock åt när det gäller hur de arbetar och vad deras syfte med verksamheten är, även om det också finns flera likheter. Vi har kunnat urskilja att organisationerna gemensamt arbetar för att barnen ska kunna utvecklas och vara delaktiga i beslut som rör dem. I resultatet framkommer det även att barnen ses som rättighetssubjekt eller att organisationerna på annat sätt beskriver hur de har rättigheter som inte tillgodoses av staten. NGO:erna arbetar även med att göra barnen medvetna om sina rättigheter och för att de ska bli motståndskraftiga och därmed kunna klara av motgångar och svårigheter som de har fått uppleva i sina liv.

Vilka svårigheter och möjligheter finns det för NGO:erna med att tillämpa barnkonventionen i praktiken?

Något som återkommer i vårt intervju-material är att barnkonventionen beskrivs som något som ligger långt bort. Detta har i vår analys av resultatet visat sig dels bero på att den inte är förankrad i den argentinska kulturen och institutionerna och dels på att NGO:erna inte har möjligheten att tillämpa konventionen då de inte får tillräckligt med statligt stöd. Det framkommer att organisationerna saknar resurser i form av pengar och personal för att kunna efterleva barnkonventionen fullt ut. Dessutom är den utbredda fattigdomen en orsak till att barnkonventionens deltagande principer blir svåra att förverkliga då det är många barn som främst behöver sina grundläggande behov såsom mat och omsorg tillgodosedda först.

Vilken funktion får NGO:er i att säkerställa ett socialt skydd för barn?

Studien visar hur det inom politiken finns ett lågt intresse för barn- och familjefrågor i landet och att staten inte säkerställer barns rättigheter trots att NGO:erna anser att det borde vara deras ansvar. Verkligheten är dock att hälften av barnen i Argentina lever i fattigdom (UNICEF, 2018) och organisationerna beskriver hur de ser sig själva som medansvariga i att tillgodose barnens rättigheter, trots att de tycker att det egentligen är statens uppgift. I vårt resultat ser vi hur

organisationerna därför på olika sätt utifrån vad de har för resurser och deras fokus bistår med allt från mat, lek, stöd av psykolog, läkarvård, kläder, omsorg och boende till barnen. När staten inte bistår med alla dessa delar får NGO:erna därmed en viktig funktion i att agera skyddsnet genom att fånga upp många av de barn som annars inte skulle fått någon hjälp alls.

6.2 Diskussion av relationen mellan tidigare forskning och resultat

I flera olika avseenden har resultaten i studien visat sig stämma överens med den tidigare forskning vi har hittat. En tidigare studie gjord med verksamma på NGO:er har visat att de inte anser att barnkonventionen har haft en avgörande roll i praktiken (Grugel och Perruzzotti, 2007). Samma resultat har vi kunnat utläsa från vår analys. Här framgår det att organisationerna anser barnkonventionen vara för frånvarande i institutionerna för att den ska kunna tillämpas hos dem. Eftersom familjepolitiken inte är en del av det staten prioriterar framgår det inte hur arbetet med barns rättigheter utefter barnkonventionen ska tillämpas i praktiken och det blir då inte heller tydligt för NGO:erna hur de ska förhålla sig till den. Tidigare forskning visar även på detta som ett problem genom att konstatera att barnkonventionen behöver specificeras på en lägre nivå för att den ska kunna efterlevas (Poveda et al., 1999).

Flera av studierna i den tidigare forskningen pekar på staten som orsak till att NGO:ers arbete med barns rättigheter har försvårats eller till och med avstannat. Staten har dels inte haft barns rättigheter som prioritering och dels inte heller tillgodosett relevanta institutioner med resurser för att barnkonventionen ska kunna efterlevas i praktiken (Viego & Mancivillano, 2014; Grugel och Perruzzotti, 2012). I vår analys framkommer det att majoriteten av NGO:erna anser att staten inte har prioriterat dem eftersom de inte ges de resurser som de behöver. Några förklarar också att familjepolitiken inte har en egen budget. Relateras detta till vår tredje frågeställning får därmed NGO:erna och civilsamhället en viktig funktion i att försvara barns rättigheter när det inte prioriteras av de statliga aktörerna.

Vi har även analyserat hur NGO:erna berättar att de ser på barn som rättighetssubjekt och inte objekt, både direkt och indirekt. Det här är en syn på barn och barndom som barnkonventionen har öppnat upp för då den ifrågasätter det tidigare forskning från Lombardo och Polonko (2015) belyser om det ojämlika förhållandet som råder mellan barn och vuxna. Annan tidigare forskning har visat att synen på barn inte helt har förändrats i enlighet med barnkonventionens principer vilket beror på den väl förankrade kulturen och de familjenormer som råder lokalt (Maclure, 2014). I vår studie har samma resultat om att barnkonventionen inte har haft någon påverkan på kulturen synliggjorts, vilket stärker den tidigare forskningen. Resultaten av vår empiri visar också på det som Grugel och Perruzzotti (2010) befäster i sin studie; att barnkonventionen måste passa in i landets kultur för att få fäste.

Tidigare forskning beskriver också att det saknas forskning på hur länder tillämpar barnkonventionen konkret i praktiken mer än att de bara har ratificerat den och därmed åtagit sig att följa den. (Lombardo & Polonko, 2015). I vår studie framkommer det hur NGO:er i Buenos Aires faktiskt tillämpar barnkonventionen utifrån deras sätt att tolka och arbeta efter den. Denna studie fyller därför en del av den kunskapslucka som tidigare forskning saknar.

I studien visade sig ekonomin vara en mer omfattande del av resultatet än vad vi tidigare trodde. Vi fick genom empirin en annan bild av hur bristen på resurser har lett till stora konsekvenser för NGO:erna. Den underliggande osäkerhet som råder hos organisationerna på grund av landets ekonomi återfinns inte heller i tidigare forskning. Det framkommer på olika sätt hur landets ekonomi har påverkat livsvillkoren för befolkningen men inte specifikt för existensen av NGO:erna. Detta är något som vår studie bidrar till att peka ut som en bidragande faktor vilket är ännu en brist i tidigare forskning.

6.3 Diskussion av relationen mellan teori och resultat

Med barnkonventionen som utgångspunkt i vår studie har barndomssociologin varit användbar eftersom dessa två går i linje med varandra då båda formulerar en liknande syn på barn och barndom. De har gemensamt att barn både ska skyddas/tas hand om och samtidigt vara sociala aktörer. Barndomssociologin har gett oss ett ramverk för att kunna urskilja delar av intervjumaterialet som överensstämmer med den "nya" synen på barn som barndomssociologin introducerade. Vi har kunnat se likheter mellan hur organisationerna uttrycker sin syn på barn och hur de beskriver deras sätt att arbeta med barn, samt hur barndomssociologin beskriver barn och hur barn ska behandlas. Vi har kunnat analysera om eller hur barnen framställs som rättighetssubjekt, alltså individer med rättigheter precis som vuxna. Barndomssociologin har också gett oss en bakgrundsförståelse av barnkonventionens syfte att sprida och främja en globalt samstämmig bild av barns rättigheter vilket också är användbart i vår analys då flera intervjupersoner beskriver barnkonventionen som något som ligger långt bort.

För att kunna analysera organisationernas arbete för barns rättigheter utifrån den politiska och ekonomiska situationen, och Argentina som välfärdsstat, har dock inte barndomssociologin varit tillräcklig. Esping-Andersens teori om välfärdsstatsregimer har istället varit tillämpbar för att kunna göra den typen av analys. Den konservativa välfärdsstaten vilken är den som stämmer bäst överens med Argentina har varit användbar i analysen av starka familjenormer och barnkonventionens tillämpbarhet i Argentinas välfärdsstat. Däremot har det också funnits svårigheter med att tillämpa hans teori i vår analys då det är svårt att uttala sig om vilka begränsningar i utvecklingen av barns rättigheter som grundar sig på typen av välfärdsstat och vad som beror på de ekonomiska kriser som landet gått igenom och än idag befinner sig i. Vi har exempelvis analyserat att flera organisationer beskriver att barn- och familjefrågor inte är något som prioriteras inom politiken i landet utifrån Argentina som konservativ välfärdsstat där familjen främst står för omsorgen. I den typen av analys kan det finnas en risk att vi med det perspektivet missar en förståelse av ekonomins påverkan.

6.4 Diskussion av relationen mellan metod och resultat

Valet av att genomföra intervjuer med dessa organisationer har givit oss en riklig empiri att analysera utifrån. Det har varit gynnsamt för oss på så vis att vi har kunnat göra en detaljerad analys utifrån organisationernas olika perspektiv på att arbeta med barns rättigheter. Två av intervjupersonerna har inte varit insatta i barnkonventionen vilket har gjort att de inte har kunnat besvara våra frågor angående den. Detta har dock inte påverkat vår analys negativt eftersom vi utifrån det intervjumaterial vi fått fram ändå kunnat analysera hur de arbetar efter barnkonventionen. Vi hade även kunnat berätta för dessa intervjupersoner att vi anser att de

arbetar efter konventionen trots att de inte är medvetna om det. Vi utgick på förhand från att intervjupersonerna kände till vad som står i barnkonventionen. När vi frågade om den kan det därmed ha medfört att de kände sig otillräckliga då de inte kunde svara på frågan.

En annan begränsning som vi kunde urskilja i empirin är de olika svar vi fick från de olika intervjuerna när vi ställde frågorna utifrån intervjuguiden. Under bearbetningen av intervjumaterialet kunde vi märka att intervjupersonerna ibland svarade på något annat än det vi efterfrågade. Vi har dock kunnat använda oss av dessa svar ändå då de kan ha varit relevanta för andra frågor vi ställt. Detta missförstånd kan dels bero på att det är individuellt hur intervjupersonerna tolkar frågorna och dels på språkliga missförstånd hos både oss som intervjuare och intervjupersonerna då ingen av oss, som vi tidigare har nämnt, har engelska som modersmål samt att de ibland använde sig av spanska ord vilka vi inte förstod. Trots att vi har haft tolk vid ett intervjutillfälle kan det också ha påverkat svaren vi har fått från intervjupersonen, då tolken kan ha missat vissa ord eller tolkat fel. Tolken var inte heller en utbildad tolk utan en bekant till intervjupersonen, vilket kan ha påverkat vad intervjupersonen väljer att säga under intervjun. Dessutom kan tolken ha omformulerat svaren utifrån sin egen förståelse om organisationen. Ibland har materialet också varit svårt att tolka vilket har gjort det problematiskt för oss att kunna återge resultatet på ett rättfärdigt sätt. Samtliga frågor har inte heller blivit representerade i resultatet vilket berodde på att vi antingen ansåg att de inte gav någon relevant information att analysera i förhållande till vårt syfte eller att det var en fråga som intervjupersonerna hade svårt att svara på. Ett exempel på en sådan fråga var "Do you believe the CRC has affected the possibility for the organisation to exist - if so how?" Efter första intervjun märkte vi att det var en svår fråga att svara på så vi försökte därför formulera om och förklara den bättre vid de andra intervjuerna men fick trots det inte fram, vad vi ansåg vara, givande information att analysera. Övergripande har dock den största delen av intervjumaterialet varit intressant för oss att analysera och presentera som resultat i vår studie.

6.5 Implikationer för forskning och praktik

I relation till det sociala arbetet som forskningsområde kan vi med resultatet av vår studie dra vissa slutsatser. Vår studie kan fungera som ett bidrag till en ökad förståelse för den betydelse NGO:er spelar i att efterleva barnkonventionen beroende på den välfärdsstat de är verksamma i. Deras existens har visat sig vara viktiga för möjligheterna i det fortsatta arbetet med att uppnå barnkonventionens principer. För att kunna förbättra efterlevnaden av barnkonventionen behövs dock en ökad kunskap om - och en tydligare specificering av hur tillämpning av barnkonventionens principer ska se ut i praktiken. Om detta förtydligades skulle verksamma på NGO:er få en större inblick i barnkonventionen samt hur de kan arbeta efter den. Det är dock svårt för oss att veta om detta är en möjlighet i Argentina i nuläget med tanke på att staten inte prioriterar barnfrågor och inte heller tillgodoser NGO:erna med de resurser de behöver. Oavsett så ser vi att forskning om hur barnkonventionen mer konkret kan förtydligas för att passa in i samhällets institutioner är nödvändigt för att barns lika rättigheter ska kunna uppnås.

7. KÄLLFÖRTECKNING

Litteratur

- Ahrne, G. & Svensson, P. (2015). Att designa ett kvalitativt forskningsprojekt. I Ahrne, G. & Svensson, P. (Red.). *Handbok i kvalitativa metoder* (2., [utök. och aktualiserade] uppl. ed.). Stockholm: Liber.
- Archard, D. (2006). The moral and political status of children. *Public Policy Research*, 13(1), 6-12. doi:10.1111/j.1070-3535.2006.00415.x
- Arza, C. (2018). Child-centered social policies in argentina: Expansion, segmentation, and social stratification. *Social Policy & Administration*, 52(6), 1217-1232. doi:10.1111/spol.12436
- Berger, P. L., & Luckmann, T., & Olsson, S. (1998). *Kunskapssociologi: Hur individen uppfattar och formar sin sociala verklighet* (2. uppl. ed.). Stockholm: Wahlström & Widstrand.
- Borge, A. I. H., & Larsson, P. (2011). *Resiliens: Risk och sund utveckling* (2., rev., uppdaterade och utök. uppl. ed.). Lund: Studentlitteratur.
- Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77-101. doi:10.1191/1478088706qp063oa
- Erdem Türkelli, G., & Vandenhoe, W. (2012). The convention on the rights of the child: Repertoires of NGO participation. *Human Rights Law Review*, 12(1), 33-64. doi:10.1093/hrlr/ngr045
- Esping-Andersen, G. (1990). *The three worlds of welfare capitalism*. Cambridge, UK: Polity Press.
- Faur, E. (2011). A widening gap? the political and social organization of childcare in argentina. *Development and Change*, 42(4), 967-994. doi:10.1111/j.1467-7660.2011.01716.x
- Goel, V., & Tripathi, M. K. (2010). THE ROLE OF NGOs IN THE ENFORCEMENT OF HUMAN RIGHTS: An overview. *The Indian Journal of Political Science*, 71(3), 769-793.
- Grugel, J., & Peruzzotti, E. (2012). The domestic politics of international human rights law: Implementing the convention on the rights of the child in Ecuador, Chile, and Argentina. *Human Rights Quarterly*, 34(1), 178-198. doi:10.1353/hrq.2012.0013.
- Grugel, J., & Peruzzotti, E. (2010). Grounding global norms in domestic politics: Advocacy coalitions and the convention on the rights of the child in argentina. *Journal of Latin American Studies*, 42(1), 29-57. doi:10.1017/S0022216X10000040.
- Grugel, J., & Peruzzotti, E. (2007). Claiming rights under global governance: Children's rights in argentina. *Global Governance*, 13(2), 199-216.

- Halldén, G. (2007). Barndomssociologi och möjligheten av ett psykosocialt perspektiv. I Halldén, G. (Red.) *Den moderna barndomen och barns vardagsliv*. Stockholm: Carlssons.
- James, A., & James, A. L. (2004). *Constructing childhood: Theory, policy, and social practice*. New York;Houndmills, Basingstoke, Hampshire: Palgrave Macmillan.
- James, A. & Prout, A. (1990). A new paradigm for the sociology of childhood?: provenance, promise and problems. I James, A. & Prout, A. (Red.). *Constructing and reconstructing childhood: Contemporary issues in the sociological study of childhood*. London: Routledge.
- Johansson, H., 1972. (2008). *Socialpolitiska klassiker* (1. uppl. ed.). Malmö: Liber.
- Lombardo, L. X., & Polonko, K. A. (2015). Non-governmental organisations and the un convention on the rights of the child. *International Journal of Children's Rights*, 23(1), 133-153. doi:10.1163/15718182-02301006.
- Lyngstad, R. (2015). Different welfare System—Same values? how social work educators in norway, chile and argentina comprehend core social work and social policy issues. *Social Sciences*, 4(1), 239-259. doi:10.3390/socsci4010239
- Maclure, R. (2014). Introduction: Children's Rights in Latin America: Constraints and Possibilities. *The International Journal of Children's Rights*, 22(2), 235-239. doi:10.1163/15718182-02202007
- Mattsson, T. (2012). *Intersektionalitet i socialt arbete: teori, reflektion och praxis*. Malmö: Gleerups Utbildning.
- Marcinkutė, L. (2011). The role of human rights NGO's: Human rights defenders or state sovereignty destroyers? *Baltic Journal of Law & Politics*, 4(2), 52-77. doi:10.2478/v10076-011-0012-5
- Poveda, D., Gómez, V., & Messina, C. (1999). Children's rights and education in argentina, chile and spain. *Education Policy Analysis Archives*, 7(31), 31. doi:10.14507/epaa.v7n31.1999
- Repstad, P. (2007). *Närhet och distans: Kvalitativa metoder i samhällsvetenskap*. (4. uppl.) Lund: Studentlitteratur.
- Risley, A. (2012). From 'perverse' to progressive? advocating for children's rights in argentina. *The International Journal of Children's Rights*, 20(1), 72.
- Trost, J. (2010). *Kvalitativa intervjuer* (4., [omarb.] uppl. ed.). Lund: Studentlitteratur.
- Viego, V., & Mancivillano, P. (2014). Childhood rights in argentina. *The International Journal of Children's Rights*, 22(2), 268-284. doi:10.1163/15718182-02202008

Rapporter

- Regeringskansliet. (2017). *Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Argentina: situationen per den 31 december 2017*. Hämtad 2019-05-16 från

<https://www.regeringen.se/49f292/contentassets/42dcafff924d4a23ab8bcf121c54f64b/argentina---manskliga-rattigheter-demokrati-och-rattsstatens-principer-2017.pdf>

Webbsidor

- Landguiden. (2019). *Sociala förhållanden*. Hämtad 2019-05-15 från <https://www.ui.se/landguiden/lander-och-omraden/sydamerika/argentina/sociala-forhallanden/>
- Nationalencyklopedin. (u.å. a). NGO. Hämtad 2019-05-20 från <https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/ngo>
- Nationalencyklopedin. (u.å. b). *Civilsamhälle*. Hämtad 2019-05-23 från <http://www.ne.se.ezproxy.its.uu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lang/civilsamhalle>
- Nationalencyklopedin. (u.å. c). *Buenos Aires*. Hämtad 2019-05-16 från <https://www-ne-se.ezproxy.its.uu.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/buenos-aire>
- The law library of congress. (2015). *Children's rights: Argentina*. Hämtad 2019-05-16 från <https://www.loc.gov/law/help/child-rights/argentina.php>.
- UNICEF Argentina. (2018). El 48% de los niños, niñas y adolescentes en Argentina es pobre. Hämtad 2019-05-15 från <https://www.unicef.org/argentina/comunicados-prensa/el-48-de-los-ni%C3%B1os-ni%C3%B1as-y-adolescentes-en-argentina-es-pobre>
- UNICEF Sverige. (u.å. a). *Barnkonventionen: FN:s konvention om barnets rättigheter*. Hämtad 2019-03-19 från <https://unicef.se/barnkonventionen>.
- UNICEF. (u.å. b). *Introduction to the convention on the rights of the child: definition of key terms*. Hämtad 2019-05-13 från <https://www.unicef.org/french/crc/files/Definitions.pdf>
- United Nations. Civil Society Unit. (u.å). *Who we are*. Hämtad 2019-05-13 från <https://outreach.un.org/ngorelations/content/about-us-0>
- Vetenskapsrådet. (2002). *Forskningsetiska principer inom humanistisk-samhällsvetenskaplig forskning*. Hämtad från <http://www.codex.vr.se/texts/HsFR.pdf>

BILAGA 1

Intervjuguide

What is your profession? (linked to children's rights)

How long have you been working here?

Have you worked in any similar organisations before working here?

What is the main focus of the organisation?

What is your goal to achieve in the work with the children?

For how long has this organisation existed?

Who started the organisation? And why?

How is the organisation financed?

What laws control your work? Are they national or regional?

Do you follow any guidelines in your work? Where do they come from?

What methods do you use in your work? How do you work with the children?

How are the children's opinions heard and acknowledged?

What are the biggest obstacles in your work with the children?

What does the Convention on the rights of the child (CRC) mean for your work?

Do you feel that the CRC is important in the work for children's rights?

Does the CRC affect the methods you use in your work? (does it have other effects on your work?)

Do you work consciously after the CRC?

How has the ratification of the CRC affected your organisation? (If the organisation have existed shorter than the CRC - "do you believe the CRC has affected the possibility for the organisation to exist?")

In what situations can it be difficult to follow the principles of the CRC? and when is it easy?

Does your organisation differ from governmental organisations? In what way?

Do you cooperate with governmental organisations? How?

What role do you think this organisation plays in maintaining children's rights?

BILAGA 2

Samtyckesblankett

INTERVIEWEES DECLARATION OF CONSENT

- I have understood the purpose of the study and I am aware of what my participation in the study entails
- I can decide over my participation, which means I can stop my participation without explanation at any time
- I give my consent that only the students, and no other people, can use the information from the interviews to their study

City:.....

Date:.....

Signature:.....

....

Clarification of signature:

BILAGA 3

Mail till organisationerna

Uppsala University,
Department of Sociology/Centre for Social Work (CESAR)
The Social work programme

Hello!

We are two students studying social work in Sweden and we are doing a study about how non-governmental organizations in Argentina are working for children's rights. We have understood the importance of the work that organizations like yours are making for the children when the governmental organizations are insufficient. With this study we would like to learn more about this and your perspective on the matter. Therefore, we are wondering if it is possible for us to visit your organization and do some interviews to get an insight of your work. We would really appreciate the opportunity to come and visit you because we believe that your work is very important and that we can learn a lot from the way you work with children's rights.

We are hoping to hear from you soon!

We also want to inform you that your participation in the study is voluntary and can be interrupted at any time without explanation. Consent to participate will be obtained from everyone involved. The collected data will be stored so that only we and our supervisor will have access to it during the course of the work. The recorded interviews will be transcribed and presented in such a way that they cannot be derived from the interviewees.

Best regards,

Daniella Ekarv and Linnéa Persson